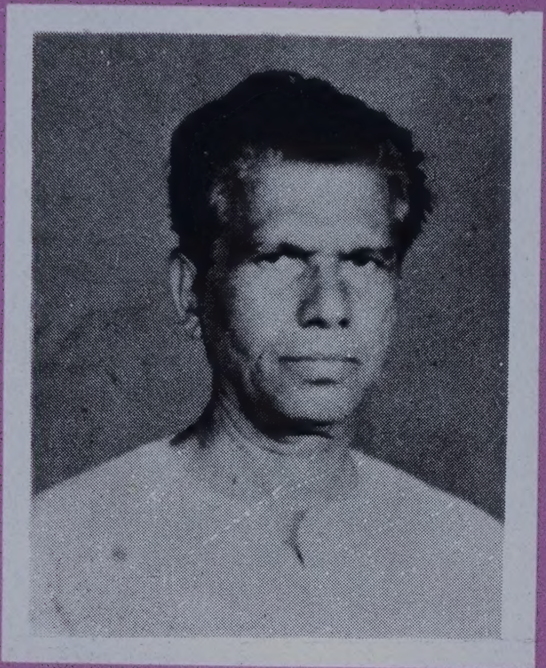
ಟಿ. ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ

T. P. AKKI

ಕರ್ನಾಟಕ ಲಲಿತಕಲಾ ಅಕಾಡೆಮಿ

Karnataka Lalithakala Academy

ವಿ. ಟಿ. ಕಾಳೆ

ಕರ್ನಾಟಕ ಕಲಾ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ವಿ.ಟಿ. ಕಾಳೆ ಎಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವ ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟೇಶ ತುಳಜಾರಾಮ್ ಕಾಳೆಯವರ ಜನನ 1934. 1949 ರಿಂದ ಶ್ರೀ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿಯವರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿಉಚ್ಚ ಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ಶ್ರೀಯುತರು 1953ರಲ್ಲಿ ಜೆ. ಜೆ. ಕಲಾ ಶಾಲೆಯಿಂದ ಡಿಪ್ಲೊಮಾ ಪದವಿ ಗಳಿಸಿಕೊಂಡರು. 1952 ರಿಂದ ಕೆಲಕಾಲ ಗದುಗಿನ ವಿಜಯ ಕಲಾ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ನಡೆಸಿದ ಶ್ರೀಯುತರ 1964ರಿಂದ 1992 ರವರೆಗೆ ಸೊಂಡೂರಿನ ಸಹ ವಸತಿ ಕಿರಿಯ ಮಹಾ ವಿದ್ಯಾಲಯಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಠ್ಯವಸ್ತು ನವೀಕರಣ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ ಶ್ರೀಯುತರು 'ಕೇಫ' ಎಂಬ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರದವರು ನೇಮಿಸಿದ ರಾಜ್ಯ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅನೇಕ ಕಲಾ ಶಿಬಿರಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ ಶ್ರೀಯುತರಿಗೆ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಬಹುಮಾನ ಹಾಗೂ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳು ಸಂದಿವೆ. ಸಧ್ಯ ಕರ್ನಾಟಕ ಲಲಿತಕಲಾ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಸಕ್ರಿಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಿರುವ ಇವರು ಇಪ್ಪತ್ತಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ನಿರ್ದೇಸಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವತಃ ನಟರೂ ಆದ ಇವರು ಅನೇಕ ನಾಟಕ ಹಾಗೂ ಚಲನಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಟಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಇವರ ಕಲಾಕೃತಿಗಳು ಸೊಂಡೂರಿನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಶ್ರೀ ಎಂ. ವೈ. ಘೋರ್ಪಡೆಯವರ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯದ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲದೆ ಪಾಕಿಸ್ಥಾನ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್, ಅಮೇರಿಕದಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಗ್ರಹವಾಗಿದೆ.

ಚಿತ್ರಕಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆದಿರುವ ಶ್ರೀಯುತರು ಅಕಾಡೆಮಿಗಾಗಿ ಹಿರಿಯ ಕಲಾವಿದ ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಪಂಡಿತ್ ಅವರ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. 'ಚಿತ್ರಕಲಾ ಪರಿಚಯ' ಮುಂತಾಗಿ ಕಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಅನೇಕ ಪುಸ್ತಕಗಳ ರಚನೆ ಅಲ್ಲದೆ, ಸಾವಿರಾರು ಕಲಾಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಕರ್ನಾಟಕ ಕಲಾವಿದರು : 31

ಟಿ. ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ

ವ್ಹಿ.ಟಿ. ಕಾಳೆ

ಕರ್ನಾಟಕ ಲಲಿತಕಲಾ ಅಕಾಡೆಮಿ
ನೃಪತುಂಗ ರಸ್ತೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-560002

T.P. Akki : A Biography by V.T. Kale for the Karnataka Lalitakala Academy, 14/3, Canara Finance Corporation Building, Nrupatunga Road, Bangalore - 560 002.

Published By : K. Mukundan, Registrar
First Impression : 1994
Copies : 1000
Price : Rs. 10-00

Printed by: Brindavan Printers
and Publishers (P) Ltd, Lalbagh Fort Road,
Bangalore - 560004

ಮೊದಲ ಮಾತು

ಕರ್ನಾಟಕ ಲಲಿತಕಲಾ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಪ್ರಮುಖ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದ ಹಿರಿಯ ಕಲಾವಿದರು ಮತ್ತು ಅವರ ಕೃತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವುದು ಒಂದು. ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಆ ಹೆಸರಾಂತ ಕಲಾವಿದರ, ಅವರ ಕಲೆಯ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಲೆಯು ಬೆಳೆದು ಬಂದ ದಾರಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಉಂಟುಮಾಡಲು ಸಹಾಯವಾಗಬಲ್ಲದು.

ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಮೂವತ್ತು ಸಚಿತ್ರ ಸುಂದರ ಹೊತ್ತಿಗೆಗಳು ಹೊರಬಂದಿವೆ. ಈಗ, ಅಂದರೆ 1994-95ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಹೊತ್ತಿಗೆಗಳು ಹೊರಬಂದಿದ್ದು, ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಲಿವೆ. ಈಗ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಪುಸ್ತಕ ಹಿಂದಿನ ಮತ್ತು ಇಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಹಿರಿಯರಾದ ಟಿ. ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರನ್ನು ಕುರಿತದ್ದು.ಈ ಮಾಲೆ ಅತ್ಯಂತ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿದ್ದು, ಈಗಾಗಲೇ ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಪುನರ್ ಮುದ್ರಣವಾಗಿರುವುದು ಅವುಗಳ ಆವಶ್ಯಕತೆ, ಸಾರ್ಥಕತೆಗಳ ದ್ಯೋತಕ.

ಮಾನ್ಯ ಅಕ್ಕಿ ಅವರನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಐದು ದಶಕಗಳಿಂದಲೂ ನಾನು ಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದೆ. ಅವರ ಕಲಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೆ. ಅವರು ಲಲಿತಕಲಾ ಅಕಾಡೆಮಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ, ವಿಜಯ ಕಲಾ ಮಂದಿರದ ಸಂಸ್ಥಾಪಕರಾಗಿ ಕಲಾ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿರುವ ಸೇವೆ ಚಿರಸ್ಮರಣೀಯವಾದುದು. ಈ ಕಿರು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹೊರಬರುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ನಮ್ಮ ದುರ್ದೈವ.

ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲು ಆರಿಸಿರುವ ಬರಹಗಾರರು ಕಲೆಯ ವಿಷಯ ಮತ್ತು ಆಯಾ ಕಲಾವಿದರ ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿತವರು. ಇವುಗಳಿಗೆ ಆರಿಸಿರುವ ಚಿತ್ರಗಳೂ, ಆಯಾ ಕಲಾವಿದರ, ಅವರ ಕಲಾ ವಿಲಾಸದ ಪ್ರತೀಕ. ಅವು ಆಯಾ ಕಲಾವಿದರ, ಅವರ ಕಲಾ ಸಂಪತ್ತಿನ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಅರಿಯಲು ಸಾಧಕವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಕಲಾವಿದರು, ಕಲಾ ರಸಿಕರು ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯಾಭಿಮಾನಿಗಳು ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಈ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುವರೆಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಪಿ. ಆರ್. ತಿಪ್ಪೇಸ್ವಾಮಿ
ಅಧ್ಯಕ್ಷರು
ಕರ್ನಾಟಕ ಲಲಿತಕಲಾ ಅಕಾಡೆಮಿ

ಟಿ. ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ

ಸಾವಿರಾರು ಅರ್ಜುನ, ಭೀಮ, ಸುಯೋಧನರನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ; ಒಬ್ಬ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ. ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ಹಿರಿಮೆ ಗರಿಮೆಗಳು ಅವರ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಚಿತ್ತವೃತ್ತಿಯ ಮುಖ್ಯಾಂಶಗಳು. ಸಕಲ ಶಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯಾಪಾರಂಗತರಾದ ಆಚಾರ್ಯರು ಕುರು - ಪಾಂಡವ ಪುತ್ರರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅಗಾಧ ಶಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಧಾರೆಯೆರೆಯದೇ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ ಮಹಾಯುದ್ಧವು ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತೋ ಇಲ್ಲವೋ?; 'ಸತ್ಯಮೇವ ಜಯತೆ' ಎಂಬ ನಿತ್ಯ ಸತ್ಯವು ಪ್ರಪಂಚದ ತಿಳಿವಿನ ಕಕ್ಷೆಗೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತೋ ಇಲ್ಲವೊ? ತಮಗೆ ತಿಳಿದ ಶಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರು ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಕುರು - ಪಾಂಡವರನ್ನೇ ನಿರ್ನಾಮಗೊಳಿಸಿ ಸಕಲ ಭೂಮಂಡಲದ ಏಕಚಕ್ರಾಧಿಪತ್ಯ ವನ್ನನುಭವಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ದ್ರೋಣರ "ಆಚಾರ್ಯಬುದ್ಧಿ" ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪದೇ ತಮ್ಮೆಲ್ಲ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೂ ಧಾರೆಯೆರೆದು "ಆಚಾರ್ಯ ಪುರುಷ"

ಪದವಿಗೇರಿದರು; ''ಗುರುರ್ಬ್ರಹ್ಮ ಗುರುರ್ವಿಷ್ಣುರ್ಗುರುರ್ದೇವೋ ಮಹೇಶ್ವರಃ'' ಎಂಬ ಆರ್ಯೋಕ್ತಿಗೆ ಸತ್ಯಸಾಕ್ಷಿಯಾದರು. ಇದೇ ಮಾತು, ಇದೇ ಬಣ್ಣನೆ ಕಲಾಚಾರ್ಯ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರಿಗೂ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು; ಸಾಧನೆಯ ಇತಿಮಿತಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ಬೆಳೆದ ಮಹಾಮೇರು. ಅಕ್ಕಿ ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುವಾಗ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರ ನೆನಪು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಕ್ಕಿಯವರ ''ದ್ರೋಣಬುದ್ಧಿ'' ಯೂ ಕಾರಣವೆಂಬುದನ್ನು ಯಾರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಅಂಶ. ಅಕ್ಕಿಯವರನ್ನು ಅರಿಯದವರು ಈ ಬಣ್ಣನೆ ''ವೈಭವೀಕೃತ ಬಣ್ಣನೆ'' ಎಂದುಕೊಳ್ಳುವದಾದರೆ ಅಂಥವರಲ್ಲಿ ಲೇಖಕನು ಕ್ಷಮೆಯಾಚಿ ಸುತ್ತಾನೆ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರನ್ನು ಹತ್ತಿರದಿಂದ ಕಂಡವರು, ಅವರ ಒಡನಾಟದಲ್ಲಿದ್ದವರು, ಅವರ ಶಿಷ್ಯವೃಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುವುದು ಒಂದೇ ಮಾತು - ''ಅಕ್ಕಿಯವರು ಮಿಕ್ಕೆಲ್ಲರಿಗಿಂತ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಬಹುಪ್ರೀತಿ ವಿಶ್ವಾಸಗಳನ್ನಿರಿಸಿಕೊಂಡವರು.'' ಈ ಅಂಶದಿಂದ ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ಸ್ನೇಹಮಯ, ವಾತ್ಸಲ್ಯಮಯ ನಡೆ ನುಡಿಗಳ ಅವರ ಮೇರು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಪರಿಚಯವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಯಾರು ಈ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ? ಧಾರವಾಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ತಾಲೂಕಿನ ಸ್ಥಳವಾದ ಗದುಗಿನ ಮುನಸಿಪಲ್ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕನಾಗಿ ಇಂದು ಕರ್ನಾಟಕದ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಾಲೆಯೆಂದು ಪ್ರಖ್ಯಾತವಾಗಿರುವ ಗದುಗಿನ ವಿಜಯ ಕಲಾಮಂದಿರ ಮತ್ತು ವಿಜಯ ಲಲಿತಕಲಾ ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯದ ಸಂಸ್ಥಾಪಕ ಈ ಅಕ್ಕಿ.

ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಮುಂಬಯಿಯ ಸರ್.ಜೆ.ಜೆ. ಕಲಾಶಾಲೆಯ 'ಆರ್ಟ್‌ಮಾಸ್ಟರ್' ಪದವೀಧರರಾಗಿ ಗದುಗಿಗೆ ಬಂದು ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸದಿದ್ದರೆ, ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದು ಕಲಾಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತಾ, ಪ್ರದರ್ಶನಗಳನ್ನೇರ್ಪಡಿಸುತ್ತಾ, ಪತ್ರಿಕಾ ಪ್ರಚಾರವನ್ನು ಗಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರೂ ಸಹ ಅನೇಕ ಹೆಸರಾಂತ ಕಲಾವಿದರಂತೆ ವಿಶ್ವಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಗಳಿಸಿ ಸುಖಲೋಲುಪತೆಯ ಬದುಕನ್ನು ಬದುಕಬಹುದಿತ್ತು; ಬಹಳವಾದರೆ ಅವರಿಂದ

ವಿಶ್ವಮಾನ್ಯ ಕಲಾಕೃತಿಗಳ ಬಳುವಳಿ ನಮಗೆ ದೊರೆಯಬಹುದಿತ್ತು; ಕರ್ನಾಟಕದ ಕಲಾಭಂಡಾರಕ್ಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಲಾಸಂಪತ್ತಿನ ಸೇರ್ಪಡೆ ಯಾಗಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ; ಬದಲಾಗಿ "ನನ್ನೊಬ್ಬನಿಂದ ಕನ್ನಡ ಕಲಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸಂಪತ್ತು ಬೆಳೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ; ನಾನು ಹಾಗೆ ಆಶೆಪಡುವುದು ಸಾಧುವೂ ಅಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಕಲಾವಿದರ ಕೈಗಳೇ ಆಗಬೇಕು. ನಾಡಿನ ನಾಲ್ಕೂ ನಿಟ್ಟನಿಂದ ಕಲಾವಿದರು ಹುಟ್ಟಿ ಬರಬೇಕು; ಅವರನ್ನು ಪ್ರಬುದ್ಧರನ್ನಾಗಿಸುವ ಕಲಾಶಾಲೆಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಬೇಕು" - ಎಂದು ಆಶಿಸಿದರು. ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ವೈಭವೋಪೇತ ಕಲಾಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡರು. "ಹಿಂದಿನ ವೈಭವ ಇಂದು ಮಬ್ಬುಗವಿದು ಮಸುಕಾಗಿದೆ; ಕನ್ನಡದ ದೈತ್ಯ ಕಲಾಶಕ್ತಿ ಅದೇಕೆ ಉಡುಗಿತು? ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಪೋಷಣೆಯನ್ನು ನೀಡುವಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಉದಾರ ಕುಬೇರಶಕ್ತಿ ಅದೇಕೆ ಉಪೇಕ್ಷಿಸಿತು?" - ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿದರು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರ ಚಿತ್ತವೃತ್ತಿ ಅವರ ಜೀವನ ಪರ್ಯಂತ ತಪಿಸಿತು. ಸುಪ್ತ ಪ್ರತಿಭೆಗಳು ಪ್ರಜ್ವಲಿಸುವಂತೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸುವ ದಿವ್ಯ ಶಕ್ತಿಯಾಯಿತು. ತನ್ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡ ನೆಲದ ಕಲೆಯ ಗಂಧ ಘಮಘಮಿಸುವಂತೆ ಪ್ರಚೋದಿಸುವ ಪ್ರೇರಕ ಶಕ್ತಿಯಾಯಿತು.

ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಂಡು ಗದುಗಿಗೆ ಬಂದ ಹೊಸತರಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಧಾರವಾಡದ ಹಿರಿಯ ಕಲಾವಿದ ಶ್ರೀ ಡಿ.ವಿ. ಹಾಲಭಾವಿ ಅವರ ಕಲಾಶಾಲೆ, ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರಿನ ಜಯಚಾಮರಾಜೇಂದ್ರ ತಾಂತ್ರಿಕ ಕಲಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅಖಂಡ ಕರ್ನಾಟಕದ ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡಬಲ್ಲ ಕಲಾಶಾಲೆಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೈಬೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಎಣಿಸಬಹುದಾದಷ್ಟು ಕಲಾವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದಲೇ ಈ ಕಲಾಶಾಲೆಗಳು ತಮ್ಮ ಕೈಂಕರ್ಯವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಈ ಕೊರತೆಯನ್ನು ತುಂಬುವುದು ಹೇಗೆ? ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದ ಅಕ್ಕಿ ಗದುಗಿನಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡರು. ಗದುಗಿನಂಥ ವ್ಯಾಪಾರೀ ಮನೋವೃತ್ತಿಯ ನಗರದಲ್ಲಿ ಕಲಾವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬಂದಾರೆಯೇ ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುವ ಗೋಜಿಗೂ ಅವರು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕಾರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದಲೇ ಗದುಗಿನ

ಮುನಸಿಪಲ್ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ಚಿತ್ರಕಲಾ ತರಗತಿಯ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟರು. ಮುಂಬಯಿಯಿಂದ ಬಂದ ಈ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಕ ಗದುಗಿನ ಕಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಚೇತನಶಕ್ತಿ ದೇವತೆಯಾದರು. ಶ್ರೀಯುತರ ಹಸನ್ಮುಖ ವಾಕ್ಚಾತುರ್ಯ, ಸರಳ ಸೌಜನ್ಯತೆ-ಗಳಿಂದಾಗಿ ಮುನಸಿಪಲ್ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ವಾತಾವರಣವೇ ಬದಲಾಯಿತು. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಸಾಧನೆಯ ಬುನಾದಿಯನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಟಾಕಪ್ಪ ಪ್ರಭಪ್ಪ ಅಕ್ಕಿ ಎಂಬುದು ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ಪೂರ್ಣ ಹೆಸರು. ತಂದೆಯವರು ಸೊರಟೂರಿನ ಸುಸಂಸ್ಕೃತ ಮನೆತನದ ಪ್ರಭಪ್ಪನವರು. ಕಂದಾಯ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿ ಕರಣಿಕರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರಲ್ಲದೇ ಸಾಹಿತ್ಯಾರಾಧಕರೂ ಆಗಿ ಕಾವ್ಯ ನಾಟಕಾದಿಗಳ ಕರ್ತೃಗಳೂ ಆದ ಕಲೋಪಾಸಕರಾಗಿದ್ದರು. ತಾಯಿ ಮುದುಕಮ್ಮನವರು ಲಕ್ಷ್ಮೇಶ್ವರದ ಸಿರಿವಂತ ಸುಸಂಸ್ಕೃತ ಮನೆತನದ ಪುತ್ರಿಯಾಗಿ ಒಂಭತ್ತು ದಶಕಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಮುಲ್ಕೀ ಪರೀಕ್ಷೆ (ಈಗಿನ ಏಳನೆಯ ತರಗತಿ. ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಮಹಾ ಅಪರಾಧವನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಭಾವಿಸುವ ಕಾಲವಾಗಿತ್ತು)ಯನ್ನು ಪಾಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಸುಸಂಸ್ಕೃತ ಮಹಿಳೆ. ಪತಿಯ ಅಕಾಲ ಮರಣದಿಂದಾದ ಆಘಾತವನ್ನು ನುಂಗಿಕೊಂಡು, ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಸುಸಂಸ್ಕೃತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಅವಿರತವಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸಿ ಅವರ ಉತ್ಕರ್ಷವನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡು ಶಿವ ಸಾಯುಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದ ಆದರ್ಶ ಸ್ತ್ರೀರತ್ನ. ಅಂಥ ಮಾತಾಪಿತರ ಮೂರನೆಯ ಮಗನಾಗಿ ಕ್ರಿ.ಶ. ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ಎಂಟನೆಯ ಡಿಶೆಂಬರ ಮೂವತ್ತೊಂದರಂದು ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿಯವರು ತಾಯಿಯವರ ಊರಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೇಶ್ವರದಲ್ಲಿಯೇ ಜನಿಸಿದರು.

ಪ್ರಭಪ್ಪನವರಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಗಂಡುಮಕ್ಕಳು ಹಾಗೂ ಒಬ್ಬ ಪುತ್ರಿ. ಹಿರಿಯ ಮಗ ಶಂಕರಪ್ಪ ಭಾವಿಕಟ್ಟಿಯವರ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ದತ್ತಕ ಪುತ್ರನಾಗಿ ಹೋದರು. ಎರಡನೆಯ ಮಗ ಶಿವಾನಂದ ಮೂರನೆಯ ಮಗ ಟಾಕಪ್ಪ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಮಗ ಈಶ್ವರಪ್ಪ. ಚಂಪಾಬಾಯಿ ಮಗಳು. ತುಂಬುಸಂಸಾರ. ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಒಂಭತ್ತು ವರುಷದ ಬಾಲಕನಾಗಿರುವಾಗಲೇ ತಂದೆ ಪ್ರಭಪ್ಪನವರು ಶಿವ ಸಾಯುಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದರು. ಅಂದಿನಿಂದಲೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು ಅಕ್ಕಿ ಮನೆತನದ ಹೋರಾಟದ ಬದುಕು. ಆಗ ಅಕ್ಕಿ ಮನೆತನದ ವಾಸ್ತವ್ಯ ಗದುಗಿನಲ್ಲಿ

ಜಾತ್ರಾ - ಶಿರಹಟ್ಟಿ

Jatra - Sirahatti

ತಂದೆ ಪ್ರಭಪ್ಪನವರ ಆಪ್ತ ಸ್ನೇಹಿತರಾದ ಶ್ರೀ ಹುಬಳಿ ಸಾಹೇಬರ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಟಾಕಪ್ಪ, ಶಿವಾನಂದ ಹಾಗೂ ಈಶ್ವರಪ್ಪ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಗದುಗಿನಲ್ಲಿಯೇ ಪೂರೈಸಿದರು. ಕಾರಣಾಂತರಗಳಿಂದ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿ ಬಂದುದರಿಂದ ಅಕ್ಕಿಯವರ ಮನೆತನ ಕೆಲವು ದಿವಸ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸ್ತವ್ಯ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಅಣ್ಣ-ತಮ್ಮಂದಿರ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯ ಲ್ಯಾಮಿಂಗ್ಟನ್ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯತೊಡಗಿತು. ಅಣ್ಣ ಶಿವಾನಂದ ಅಕ್ಕಿ ತಮ್ಮ ಮ್ಯಾಟ್ರಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿದ ನಂತರ ಮುಂಬಯಿಯ ಜೆ.ಜೆ. ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ಸೇರಿ ಉಚ್ಚ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯತೊಡಗಿದರು. ಉಚ್ಚ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಣದ ಉನ್ನತ ಪದವಿಯಾದ ಆರ್ಟ್ ಮಾಸ್ಟರ್ ತರಗತಿಯನ್ನು ಉನ್ನತ ದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪಾಸುಮಾಡಿದರು. ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕ ಭಾಗದಿಂದ ಮುಂಬೈಯಲ್ಲಿ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪೂರೈಸಿದವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಯಶಃ ಶಿವಾನಂದ ಅಕ್ಕಿಯವರೇ ಪ್ರಥಮರಾಗಿದ್ದರು. ತಾಯಿ ಮುದುಕಮ್ಮ ಹಿಗ್ಗಿ ಹೀರೇಕಾಯಿಯಾದರು; ''ನನ್ನ ಕಷ್ಟದ ದಿನಗಳು ಕೊನೆಗೊಂಡವೆಂದು'' ಮನದಲ್ಲಿಯೇ ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನನನ್ನು ಸಹಸ್ರಬಾರಿ ವಂದಿಸಿದರು. ಈ ವೇಳೆಗೆ ಟಾಕಪ್ಪ ಕರ್ನಾಟಕ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶಿವಾನಂದ ಅಕ್ಕಿ ಅದ್ಭುತ ಚಿತ್ರಕಾರರಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡು ಕನ್ನಡನಾಡಿಗೂ ಚಿತ್ರಕಲಾಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೂ ಕೀರ್ತಿತಂದ ಮಹಾನ್ ಕಲಾವಿದನೆಂದು ಜೆ.ಜೆ. ಕಲಾಶಾಲೆಯ ಅವರ ಗುರುವೃಂದ ಅವರನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿತ್ತು. ಇದೇ ಹುಮ್ಮಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಶಿವಾನಂದ ಅಕ್ಕಿ ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದರು. ಒಳ್ಳೆಯ ಕಲಾವಿದನೆಂದು ಖ್ಯಾತಿವೆತ್ತ ಶಿವಾನಂದ ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ತಾಯಿ-ತಮ್ಮಂದಿರನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಂಬಯಿಗೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡರು. ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ಇಪ್ಪತ್ತೈದರಲ್ಲಿ ಮ್ಯಾಟ್ರಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಾಸುಮಾಡಿಕೊಂಡ ಟಾಕಪ್ಪ ಕರ್ನಾಟಕ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮುಂಬಯಿಯ ವಿಲ್ಸನ್ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಸೇರಿದರು. ನಂತರ ವಾಣಿಜ್ಯ ಪದವಿ ಡಿಪ್ಲೋಮಾ ಇನ್ ಅಕೌಂಟೆನ್ಸಿ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ ಸಿಡನ್ಹ್ಯಾಮ್ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಸೇರಿದರು ..... ಮುಂದೆ ಕರ್ನಾಟಕದ ಘನವಂತನಾದ ಕಲಾಚಾರ್ಯನಾಗಬೇಕಿದ್ದ ಟಾಕಪ್ಪ ವಾಣಿಜ್ಯ

ಪದವೀಧರನಾಗಲು ಯೋಚಿಸಿದ್ದು ಎಷ್ಟೊಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆಯಲ್ಲವೇ? ಅದೇಕೆ ಅವರು ವಾಣಿಜ್ಯ ಪದವಿಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲಿಲ್ಲ! ? ಕಲಾಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೇನಿರಬಹುದು ? ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಶಿವಾನಂದ ಅಕ್ಕಿಯವರು ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಲೇ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ನಾಕರಿಯನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳಾದ ಎಂ.ವಿ. ಧುರಂಧರ ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ತಮ್ಮ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಅವರೆದುರು ತೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಗುರುಗಳು ಶಿಷ್ಯವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಬೆನ್ನುತಟ್ಟಿ "ನೀನು ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನೂ ನಡೆಸುತ್ತಿರು; ನೌಕರಿಯನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿರು. ನಿನ್ನ ಬದುಕು ಅರ್ಥವತ್ತಾಗಲಿ; ಸುಂದರವಾಗಲಿ; ನಿನಗಾಗಿ ನಾನು ನೌಕರಿಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ. ಯಾವ ಸಂಕೋಚಕ್ಕೂ ಒಳಗಾಗಬೇಡ; ನಿನ್ನ ಉತ್ಸಾಹ ಕುಗ್ಗದಿರಲಿ".-ಎಂದು ಹಾರೈಸಿದ್ದರು. ಶಿಷ್ಯ ಶಿವಾನಂದನ ಬದುಕು ಅರ್ಥವತ್ತಾಗಿರುವದನ್ನೂ ಸುಂದರವಾಗಿರುವದನ್ನೂ ನೋಡುವ ಧುರಂಧರರ ಆಶೆ ವಿಧಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಧುರಂಧರರ ಪ್ರಯತ್ನ ನಿಷ್ಫಲವಾದಾಗ ಶಿಷ್ಯ ಶಿವಾನಂದನನ್ನು ಕರೆದು ಹೇಳಿದರು - "ಶಿವಾನಂದ, ನಿನಗಾಗಿ ನಾನು ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ. ಸಧ್ಯ ನಿನಗೆ ನೌಕರಿ ಸಿಗುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ. ಧೈರ್ಯ ಸ್ಥೈರ್ಯಗಳಿಂದಲೇ ನಿನ್ನ ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗು. ನೌಕರಿಗಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸೋಣ; ದೇವರಿದ್ದಾನೆ."-ಗುರುಗಳ ಅಸಹಾಯಕತೆಯನ್ನು ತಿಳಿದ ಶಿವಾನಂದ ಮೌನಿಯಾಗಿ ಮರಳಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಬುದ್ಧಿಸ್ಥಿಮಿತದಲ್ಲುಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಶಿವಾನಂದನ ಕನಸು ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹೋಯಿತು. ತನಗೆ ನೌಕರಿ ಸಿಗುವ ಮಾತು ಕನ್ನಡಿಯೊಳಗಿನ ಗಂಟಾಯಿತು ಎಂದು ತಿಳಿದಾಗ ಶಿವಾನಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಭ್ರಮಣೆಗೊಳಗಾಗಿದ್ದ; ಅವನಿಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ಉಪಚಾರಗಳೆಲ್ಲ ನಿಷ್ಫಲಗೊಂಡವು. ಮನೆತನದ ಸ್ಥಿತಿ ಹದಗೆಡುತ್ತ ನಡೆಯಿತು. ತೀರ ಚಿಂತಾಜನಕ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ನಿಂತಿತು. ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಬರಸಿಡಿಲು ಬಡಿದಂತಾಯಿತು. ತಮ್ಮಂದಿರಾದ ಟಾಕಪ್ಪ ಮತ್ತು ಈಶ್ವರಪ್ಪ ನಿರುಪಾಯರಾಗಿ ಕಾಲೇಜು ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಅರ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬದುಕಿನ ಸಮಸ್ಯಾಪರಿಹಾರ ಮಾರ್ಗ ವನ್ನರಸತೊಡಗಿದರು. ಗುಜರಾತಿನ ನವಸಾರಿ, ವಸಯಿ, ಮುಂತಾದ

ಅನ್ಯಭಾಷಾ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ ಸಿಕ್ಕ ನೌಕರಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ಘಟನೆ ನಡೆದುದು ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರಾ ಮೂವತ್ತರಲ್ಲಿ.

ಇದೇ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಜೆ.ಜೆ. ಕಲಾಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತು ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಆರ್ಟ್‌ಮಾಸ್ಟರ್ ಪದವಿಯನ್ನೂ ಈಶ್ವರಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಡ್ರಾಯಿಂಗ್‌ಟೀಚರ್ಸ್ ಕೋರ್ಸನ್ನೂ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅನ್ಯಭಾಷಾ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವನ ನಿರ್ವಹಣೆ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವೆಂದರಿತ ಸೋದರರಿಬ್ಬರೂ "ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದ" ಅಣ್ಣನನ್ನೂ ತಾಯಿಯನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮರಳಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿಗೇ ಹೋಗುವದೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರು. ಜನ್ಮಕೊಟ್ಟ ಕನ್ನಡ ಜನನಿ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೈಬಿಡಲಾರಳು; ನಮ್ಮ ಸೇವೆ ಕನ್ನಡ ಭುವನೇಶ್ವರಿಗೇ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದುದು ಸಾಧುವಾಗಿದೆ. ಭುವನೇಶ್ವರಿಯ ಋಣವನ್ನಂತೂ ನಾವು ತೀರಿಸಲೇ ಬೇಕು. ಆ ಭಾಗ್ಯದಿಂದ ನಾವು ವಂಚಿತರಾಗಬಾರದು ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿದರು. ಅಕ್ಕಿಯವರ ಕುಟುಂಬ ತಾಯ್ನಾಡಿಗೆ ಮರಳಿತು. ನೇರವಾಗಿ ಗದುಗಿಗೆ ಬಂದಿಳಿಯಿತು. ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಮುನಸಿಪಲ್ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸೋದರ ಈಶ್ವರಪ್ಪ ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಮುನಸಿಪಲ್ ಸ್ಕೂಲ ಬೋರ್ಡಿನವರು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ (ಸುಮಾರು ಆರೇಳು ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಒಬ್ಬರೇ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕ) ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು.

ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಗದುಗಿನ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಮಹತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದವರಾಗಿದ್ದರು. ಚಾಲುಕ್ಯರು, ಹೊಯ್ಸಳರು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಭವ್ಯವೂ ಸುಂದರವೂ ಕಲಾತ್ಮಕವೂ ಆದ ದೇವಾಲಯಗಳು ಟಿ.ಪಿ. ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೆಳೆದವು; ಲಕ್ಕುಂಡಿ, ಹಂಪಿ, ಬಾದಾಮಿ, ಐಹೊಳೆ, ಪಟ್ಟದಕಲ್ಲು ಮುಂತಾದ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸ್ಥಳಗಳು ಅಕ್ಕಿಯವರಿಗೆ ತೀರ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆಯೇ ಸುಳಿದಾಡಿದಂತಾಯಿತು. ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಗದುಗು ಅಥವಾ ಹಿಂದಿನ ಕೃತಪುರದ ನೆಲೆಯು ಎಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಶಸ್ತವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡಬಲ್ಲ ಒಂದು ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಒಂದು ಮಹತ್ಕೃತಿಯೆನಿಸೀತು. ಇಲ್ಲಿನ ಪರಿಸರ ಈ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿದೆ"-ಎಂಬ ಕನಸನ್ನು ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಅಂದೇ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡರು. ಕಲಾಶಿಕ್ಷಣ, ಕಲೆ ಮುಂತಾದ ನಿಗೂಢ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮರೆತುಹೋದ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಾಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು

ಮೂಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಎಂಬ ಸಮಸ್ಯೆ ಟಿ.ಪಿ. ಅವರನ್ನು ಕಾಡತೊಡಗಿತು. ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲಾ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಎಲಿಮೆಂಟರಿ ಹಾಗೂ ಇಂಟರ್‌ಮಿಡಿಯೇಟ್ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಅಣಿಗೊಳಿಸಿ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪಾಸಾಗುವಂತೆ ತರಬೇತಿ ನೀಡತೊಡಗಿದರು. ಪ್ರತಿವರುಷ ಮೂರು ನೂರರಿಂದ ನಾಲ್ಕು ನೂರರ ವರೆಗಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅಕ್ಕಿ ಅವರನ್ನು ಸುತ್ತುವರಿಯ ತೊಡಗಿದರು. ಅಕ್ಕಿಯವರ ವಾತ್ಸಲ್ಯಮಯ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆತ್ಮೀಯತೆಯು ಗಾಢವಾಗಿ ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿತು. ಗ್ರೇಡ್ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಶ್ರೇಣಿಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆ ಹೊಂದಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅಕ್ಕಿಯವರು ಪತ್ರಿಕಾ ಪ್ರಚಾರವನ್ನು ನೀಡಿ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಉತ್ಸಾಹಕ್ಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಉತ್ತೇಜನವನ್ನು ನೀಡಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕಾಗಿ ಹಾತೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರಲ್ಲದೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಪೋಷಕರನ್ನೂ ಕರೆಸಿ ಅವರ ಮಕ್ಕಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಲಾ ವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಡುವಂತೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಾಗಿ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಲಾಪ್ರಜ್ಞೆ ದ್ವಿಗುಣಗೊಂಡಿತು. ಅಕ್ಕಿ ಅವರಿಗೆ ಕಲಾಶಾಲೆಯ ಪ್ರಾರಂಭಕ್ಕೆ ಕಾಲ ಪಕ್ವವಾಗಿದೆ ಎಂದೆನಿಸಿತು. ಕೇವಲ ಕೆಲವೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚ ಕಲಾ ತರಗತಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟರು. ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ನಲ್ವತ್ತೇಳರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಈ ಕಲಾಶಾಲೆಗೆ ತಮ್ಮ ಗತಿಸಿದ ಪುತ್ರ ''ವಿಜಯ'' ನ ಹೆಸರನ್ನೇ ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸಿ ''ವಿಜಯ ಕಲಾ ಮಂದಿರ'' ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟರು. ಕಮಾನಗಾರ, ಪಿಂಜಾರ, ಮುತ್ತೂರ, ಕಂಬಿಮಠ ಇವೇ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಉಚ್ಚಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಬಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ನಂತರ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದ ಅಸಿಸ್ಟಂಟ್ ಡಿ.ಪಿ.ಐ (ಡ್ರಾಯಿಂಗ್) ಆಗಿ ನಿವೃತ್ತರಾಗಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಿಧನರಾದ ಎಸ್. ಜಿ. ಗೂಳಣ್ಣನವರ ಅವರು ಕಲಾವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಬಳಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಹೀಗೆ ವಿಜಯ ಕಲಾಮಂದಿರವು ಗದುಗಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಅದೇ ವರುಷವೇ ಭಾರತ ಪಾರತಂತ್ರ್ಯ ಸಂಕೋಲೆಯನ್ನು ಕಳಚಿಕೊಂಡು ಸರ್ವತಂತ್ರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ಭಾರತಕ್ಕೆ ದೊರೆತ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಇನ್ನಷ್ಟು ಉತ್ತೇಜಿತರಾದರು.

ಆಗ ಅಂದರೆ ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ನಾಲ್ವತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಧಾರವಾಡ, ಬೆಳಗಾಂ, ಕಾರವಾರ ಹಾಗೂ ಬಿಜಾಪೂರ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು ಮುಂಬಯಿ ಪ್ರಾಂತಾಧಿಕಾರಕ್ಕೊಳಪಟ್ಟ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಮುಂಬಯಿಯ ಸರ್.ಜೆ.ಜೆ. ಕಲಾಶಾಲೆಯು ಮಾತ್ರ ಮುಂಬಯಿ ಸರಕಾರದ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಣ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಮುಂಬಯಿ ಪ್ರಾಂತದ ಯಾವುದೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಲಾಶಾಲೆಗಳು ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪರೀಕ್ಷೆಗೂ ಅಂದರೆ ಉಚ್ಚ ಕಲಾ ತರಗತಿಗಳಾದ ಎಲಿಮೆಂಟರಿ ಪೇಂಟಿಂಗ್‌ನಿಂದ ಮೊದಲುಗೊಂಡು ಗವರ್ನಮೆಂಟ್ ಡಿಪ್ಲೋಮಾ ಪೇಂಟಿಂಗ್ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ವರೆಗೂ ಮುಂಬಯಿಗೇ ಕಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೇ ಪ್ರತಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗೂ ಜೆ.ಜೆ. ಕಲಾಶಾಲೆಯು ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನಂತರವೇ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶದೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಉಚ್ಚ ಕಲಾವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಗಣನೀಯವಾಗಿ ದುರ್ಬಲವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅಕ್ಕಿಯವರಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಅನೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತೀರ ಬಡತನದ ಸಂಸಾರಗಳಿಂದ ಬಂದವರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವೇ ಸಿರಿವಂತರ ಮಕ್ಕಳು ''ಮುಂಬಯಿ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ನೋಡುವ ಹವ್ಯಾಸ''ದಿಂದ ಉಚ್ಚ ಕಲೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದರಾಗಲೀ ''ಕಲೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಹಸಿವಿ''ನಿಂದ ದೂರವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಅಡಚಣೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಅಕ್ಕಿಯವರ ಉತ್ಸಾಹ ಕುಗ್ಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲೆಸಿ ''ನೂತನ ಕಲಾಮಂದಿರ''ವನ್ನು ವೈಭವದಿಂದ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಕನ್ನಡಿಗ ಕಲಾಗುರು ಜಿ.ಎಸ್. ದಂಡಾವತಿಮಠ ಅವರು ಅಕ್ಕಿಯವರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಧೈರ್ಯ ಸ್ಥೈರ್ಯಗಳನ್ನು ತುಂಬಿ ಕಾರ್ಯ ಪ್ರವೃತ್ತರಾಗುವಂತೆ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿದರು.

ವಿಜಯ ಕಲಾಮಂದಿರವು ಸರಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥ ಡಿಪ್ಲೋಮಾ ಹಾಗೂ ಆರ್ಟ್‌ಮಾಸ್ಟರ್ ಪದವೀಧರನಾದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಕನ ಅವಶ್ಯಕತೆ ತಲೆದೋರಿದಾಗ ಸಿ.ಎನ್. ಪಾಟೀಲ ಅವರು ಅಕ್ಕಿಯವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದರು. ಸಿ.ಎನ್. ಪಾಟೀಲರು ಬಡತನದ ಕುಟುಂಬದಿಂದ ಬಂದವರಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಸುಪ್ತವಾಗಿದ್ದ ಕಲಾಶಕ್ತಿಯು ಶ್ರೀ ಅಕ್ಕಿಯವರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸಿತು. ಸಿ.ಎನ್. ಪಾಟೀಲರನ್ನು ಮುಂಬಯಿಯ ಜೆ.ಜೆ. ಕಲಾಶಾಲೆಗೇ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು,'' ವಿಧ್ಯುಕ್ತವಾದ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಣ ಅವನಿಗೆ

ದೊರೆತಲ್ಲಿ ಅವನೊಬ್ಬ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಕಲಾವಿದನಾಗಬಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ವಿಜಯ ಕಲಾಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಕಲಿಯಲು ಬರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಬಲ್ಲ''-ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದ ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಸಿರಸಂಗಿ ಲಿಂಗರಾಜ ದತ್ತಿಯ ಶಿಷ್ಯವೇತನವು ಸಿ.ಎನ್. ಪಾಟೀಲರಿಗೆ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಪಾಟೀಲರನ್ನು ಮುಂಬಯಿಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಮೇಧಾವಿಯಾದ ಸಿ.ಎನ್. ಸುಲಭವಾಗಿಯೇ ಜೆ.ಜೆ. ಕಲಾಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಲು ಅವಕಾಶ ದೊರಕಿಸಿಕೊಂಡರು. ವಿಶ್ವ ವಿಖ್ಯಾತ ಕಲಾವಿದರೆಂದು ಖ್ಯಾತರಾದ ವಿ.ಬಿ. ಪರಬ, ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಪೈ, ಫೋಪಳೆ, ಅಕಬರ ಪದಮಶಿ, ಸ್ವಸ್ತಿಕ್, ಭಾವೆ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಭೃತಿಗಳ ಸಹಪಾಠಿಯಾಗಿ ಜೆ.ಜೆ. ಕಲಾಶಾಲೆಯ ಕಣ್ಮಣಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ನಲ್ವತ್ತೊಂಭತ್ತರಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ಕಲಾವ್ಯಾಸಂಗದ ಅಡ್ವಾನ್ಸ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಉನ್ನತ ಶ್ರೇಣಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪಾಸಾಗಿ ಸಿ.ಎನ್. ಪಾಟೀಲ ಗದುಗಿಗೆ ಮರಳಿ ಬಂದರು. ಈ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ವಿಜಯ ಕಲಾಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಸುಕಾದ ರೂಪು ಬಂದಿತ್ತು. ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಕಲಾಮಂದಿರದ ಪ್ರಾಚಾರ್ಯಪಟ್ಟವನ್ನು ಸಿ.ಎನ್. ಪಾಟೀಲರಿಗೇ ಕಟ್ಟಿದರು. ಸಿ.ಎನ್. ಪಾಟೀಲರ ಸೃಜನಶೀಲ ಪ್ರತಿಭೆ ವಿಜಯ ಕಲಾಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಬರುವ ಕಲಾವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮೇಲೆ ಬಹುವಾದ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿತು. ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಆರರಿಂದ ಹತ್ತಕ್ಕೇರಿತು.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಬೆಳೆದಂತೆ ಕಲಾಶಾಲೆಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಕಟ್ಟಡದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಹಿಂದೆ ವ್ಯಾಯಾಮ ಶಾಲೆಯಾಗಿದ್ದು ಯಾರೂ ವಾಸಮಾಡದೇ, ಯಾವ ವ್ಯಾಯಾಮ ತರಗತಿಗಳೂ ನಡೆಯದೇ ಹಾಳು ಬೀಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಕಟ್ಟಡವೊಂದರ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಆ ಕಟ್ಟಡದ ಉಸ್ತುವಾರಿಯನ್ನು ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿ ವ್ಯಾಯಾಮ ಶಿಕ್ಷಕ ವೈ. ಎಫ್. ಬಂಗ್ಲೇದ ಅವರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂಗ್ಲೇದ ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ- ''ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ನೀವು ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬಹುದು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಮಾತು ಬುಳ್ಳಾ ಸಿದ್ಧಣ್ಣನವರನ್ನು ಕೇಳುವದೊಳಿತು.''- ಎಂದರು.

ಬುಳ್ಳಾ ಸಿದ್ಧಣ್ಣನವರು ಅಕ್ಕಿಯವರಿಗೆ ಹೊಸಬರೇನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಗದುಗಿನ ಶ್ರೀಮಂತರಲ್ಲೊಬ್ಬರಾದ ಸಿದ್ಧಣ್ಣನವರು ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ಶಿಷ್ಯರೇ ಆಗಿದ್ದು ಕಲಾಪ್ರೇಮಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಬುಳ್ಳಾ ಸಿದ್ಧಣ್ಣನವರ ಹೃದಯ ವೈಶಾಲ್ಯತೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುವದಾದರೆ-ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಅಕ್ಕಿಯವರಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ತೊಂದರೆ ಯಾದಾಗ ಅಣ್ಣ ಶಿವಾನಂದರ ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ಭೂದೃಶ್ಯ, ಸಾಗರದೃಶ್ಯ (Land-scapes and Sea-scapes) ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ "ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡನ್ನಾದರೂ ಖರೀದಿಸಿ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಅಡಚಣೆಯನ್ನು ದೂರಮಾಡಿ" ಎಂದು ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಕೇಳಿದಾದ ಸಿದ್ಧಣ್ಣನವರು ಎಲ್ಲ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನೂ ಒಂದಾವರ್ತಿ ವೀಕ್ಷಿಸಿ ಎಲ್ಲ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಗುಮಾಸ್ತನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು-"ಈ ಎಲ್ಲ ಚಿತ್ರಗಳಿಗೂ ಕಟ್ಟು ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾ"-ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಕ್ಕಿಯವರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ-

"ಗುರುಗಳೇ, ಹೇಳಿ, ನಿಮಗೆಷ್ಟು ಹಣಬೇಕು?"

ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ತಮಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಸಿದ್ಧಣ್ಣನವರು ಮರು ಮಾತಾಡದೇ ಅಷ್ಟೂ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಕಳಿಸಿದರು.

ಅಂಥ ಕೊಡುಗೈದೊರೆ, ಬುಳ್ಳಾ ಸಿದ್ಧಣ್ಣನವರೇ ವೀರಶೈವ ಯುವಕ ಸಂಘದ ಮುಂದಾಳುವಾಗಿದ್ದು ಕರ್ನಾಟಕ ವ್ಯಾಯಾಮ ಶಾಲೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾದುದರಿಂದ ಆ ಕಟ್ಟಡದಲ್ಲಿ ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲು ಅನುಮತಿ ಪಡೆಯುವದು ಟಿ.ಪಿ. ಅವರಿಗೇನೂ ಕಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮುನಸಿಪಲ್ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ಚಿತ್ರಕಲಾ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ವಿಜಯ ಕಲಾಮಂದಿರ ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ಐವತ್ತರಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ವ್ಯಾಯಾಮ ಶಾಲಾಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳಾಂತರಗೊಂಡಿತು. ಇದೇ ವರುಷ ಮುಂಬಯಿ ಸರಕಾರವು ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರನ್ನು ಸರಕಾರದ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿತು. ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ವರುಷಗಳ ಕಾಲ ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಆಗಿನ ಮುಂಬಯಿ ಪ್ರಾಂತದ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿ ಅವಿರತವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದರು. ಅದು ಶ್ಲಾಘನೀಯ ಸೇವೆಯಾಗಿತ್ತಲ್ಲದೇ ಅಕ್ಕಿಯವರ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಶಿಖರಕ್ಕೇರಿಸಿತೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ವಿಜಯ

ಕಲಾಮಂದಿರ ಬೃಹದಾಕಾರ ತಾಳಿ, ತನ್ನದೇ ಆದ ಕಟ್ಟಡ, ಪ್ರಭಾವೀ ಶಿಕ್ಷಕರುಗಳನ್ನು ವೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ವಾಮನಾವತಾರದಿಂದ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮಾವತಾರವನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ಇಂದು ಈ ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಕಲಾಪ್ರೇಮಿಯೂ ಅಕ್ಕಿಯವರು ಇಂಥ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟುವಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಸಾಹಸ, ಪಟ್ಟಶ್ರಮಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಬೆರಳು ಕಚ್ಚುತ್ತಾನೆ. ಅಕ್ಕಿಯವರ ರಚನಾತ್ಮಕ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿಯ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಕಂಡು ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗುತ್ತಾನೆ. ಮನೆತನದಿಂದ ಶ್ರೀಮಂತರೇನೂ ಅಲ್ಲವಾದ ಅಕ್ಕಿಯವರು ಸ್ವತಃ ಸಾಂಸಾರಿಕ ತಾಪತ್ರಯಗಳಲ್ಲಿ ತೊಳಲಾಡುತ್ತ ಕಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸುಪ್ತ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಗಂಧವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ತೇಯ್ದಿದ್ದಾರೆಂದು ಇಂದಿನ ವಿಜಯ ಕಲಾಮಂದಿರ ಹಾಗೂ ಕಲಾಸಂಕೀರ್ಣಗಳನ್ನು ಕಂಡವರು ಯಾರಾದರೂ ನಿರ್ದುಷ್ಟವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ.

ಕಲಾಶಾಲೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಹೊಸತರಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಿಯವರ ಈ ಸಾಹಸವನ್ನು 'ಹುಚ್ಚು ಸಾಹಸ'ವೆಂದು ಮೂದಲಿಸಿದವರಿದ್ದಾರೆ; ಅವಹೇಳನ ಮಾಡಿದವರಿದ್ದಾರೆ. ಕಲಾವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಲೈಫ್ ಸ್ಟಡಿ (ಭಾವಚಿತ್ರ) ಮಾಡುವಾಗ ಮಾಡೆಲ್‌ಗಳನ್ನು (ಸ್ತ್ರೀ ಮತ್ತು ಪುರುಷರನ್ನು) ಎದುರಿಗೆ ಕುಳ್ಳರಿಸಿಕೊಂಡು ಚಿತ್ರಿಸುವದನ್ನು ಕಂಡ ಸಾಂಪ್ರದಾಯವಾದಿಗಳು "ಅಕ್ಕಿಯವರು ಕಲಾಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಊರಿನ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಎದುರಿಗೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ಚಿತ್ರ ತೆಗೆಸುತ್ತಾರೆ; ಎಂಥ ಅಸಹ್ಯಕರವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ"-ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಅವಹೇಳನಕರವಾದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅಪಪ್ರಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಹಿಮಗಿರಿಯ ಉತ್ತುಂಗ ಶೃಂಗದಂತಿದ್ದ ಅಕ್ಕಿಯವರ ಮೇರು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ವಿಚಲಿತವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೆದುರಿಸುತ್ತಲೇ ಅಕ್ಕಿಯವರು ಕಲಾಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ, ನೃತ್ಯ, ನಾಟಕಾದಿಗಳ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ "ವಿಜಯ ನಾಟ್ಯ ಸಂಘ" ವೆಂಬ ಸೋದರ ಸಂಸ್ಥೆಗೂ ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದರು. ಗದುಗಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ವಿಜಯ ಕಲಾಮಂದಿರವು ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಶಾಂತಿನಿಕೇತನವಾಗಬೇಕೆಂದು ಆಶಿಸಿದರು. ಅಕ್ಕಿಯವರ ಈ ಸಾಹಸ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನೂ ಬಾರಿ ಬಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತಿರುವ

ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಅಕ್ಕಿಯವರು ಪಡುವ ಯಾತನೆಗಳನ್ನೂ ಗಮನಿಸಿದ ಅವರ ಹಿತೈಷಿಯೊಬ್ಬರು ಅಕ್ಕಿಯವರನ್ನು ಹೆದರಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ-

"ಅಕ್ಕಿಯವರೇ, ಈ ಹುಚ್ಚು ಸಾಹಸವನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟು ನಿಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ನೀವು ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕಲಾಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಿಮಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರೂ ಬರುತ್ತದೆ; ಹಣವೂ ಸಂಪಾದನೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಹಾಯಾಗಿ ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು"-ಎಂದು ಬುದ್ಧಿವಾದವನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ಅಕ್ಕಿಯವರು ಸ್ನೇಹಿತರ ಅಕಾಲಿಕ, ಅಸಮರ್ಪಕ ಬುದ್ಧಿವಾದದಿಂದ ಕೋಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ; ಅವರು ಎಂದಿನ ಶಾಂತಸ್ವರದಲ್ಲಿಯೇ ನಗುನಗುತ್ತಲೇ ಹೇಳಿದರು-

"ಸ್ನೇಹಿತರೇ, ಹಿಂದೆ ತುಂಗಭದ್ರಾ ಅಣೆಕಟ್ಟನ್ನು ಕಟ್ಟುವಾಗ ಇಂಜನಿಯರರೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ಕಬ್ಬಿಣದ ತೊಲೆಯೊಂದು ಬಿದ್ದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾಣ ನೀಗಿದರು; ಅಣೆಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟುವದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೇ? ಇಲ್ಲ, ಹಿಂದೆ ಅದ್ಭುತವಾದ ದೇವಮಂದಿರಗಳನ್ನು, ಮಸೀದಿ, ಗುಂಬಜ್‌ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವಾಗ ಅದೆಷ್ಟು ಘನವಂತರಾದ ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪಿಗಳು ಸತ್ತರೋ! ಅದೆಷ್ಟು ಕುಶಲ ಕರ್ಮಿಗಳು ಜೀವತೆತ್ತರೋ ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ"; ಅದೆಲ್ಲ ಇತಿಹಾಸ . ಆದರೂ ನಾವಿಂದು ಆ ಘನತೆವೆತ್ತ ಸ್ಮಾರಕಗಳನ್ನು ಇಂದಿಗೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಭಾರತಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಡಲು ಅದೆಷ್ಟು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟಗಾರರು ಪರಕೀಯರ ಗುಂಡಿಗೆ, ನೇಣಿಗೆ ಆಹುತಿಯಾದರೆಂದು ನಾವೆಲ್ಲ ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡ ನಗ್ನ ಸತ್ಯ. ಆ ಮಹಾ ಚೈತನ್ಯಗಳ ಸಾಹಸವನ್ನು ಹುಚ್ಚು ಸಾಹಸವೆಂದು ಕರೆಯಲಾದೀತೆ? ನಾನು ಚಿಂತಿಸದೇ ಇರುವುದನ್ನು ನೀವೇಕೆ ಚಿಂತಿಸಬೇಕು? ನಿಮ್ಮ ಮಾತೂ ನಿಜ. ನಾನು ಕಲಾಕೃತಿಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತ ಹಣವನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದು; ಕೀರ್ತಿಯನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದು. ಅದೆಲ್ಲ ಸ್ವಾರ್ಥ. ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಲಾರಂಗದಲ್ಲಿ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಾಧನೆಗಿಂತ ಸಾಮೂಹಿಕ ಸಾಧನೆ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಅಲ್ಲದೇ ನನ್ನನ್ನೇ ನಂಬಿ, ನೆಚ್ಚಿ ನನ್ನ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದ ನೂರಾರು ಕಲಾವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ನಾನೇ ಹಾಳುಮಾಡಲು ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಲೋಕದೊಳಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ

ಬಳಿಕ ಸ್ತುತಿ ನಿಂದೆಗಳು ಬಂದರೆ ಸಮಾಧಾನಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಅಕ್ಕನವರ ಮಾತು ನಿಮಗೂ ತಿಳಿದಿರಲು ಸಾಕು. ಕರ್ತವ್ಯ ನಿಷ್ಠೆ, ಸರಳ ಸೌಜನ್ಯತೆ, ವಿಶ್ವಾಸಾರ್ಹವಾದ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಗಳಿಂದ ಏನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಬಹುದೆಂದು ನಂಬಿದವನು ನಾನು. ನೀವು ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಲಿ ಎಂದು ಬಯಸುವಿರಾದರೆ ಅಕ್ಕಿಯವರೇ ನಿಮ್ಮ ಸಾಹಸ, ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಖಂಡಿತ ಅರ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಡಿರಿ "ಎಂದು ಹೇಳಿರಿ ನನ್ನನ್ನು ಹರಸಿರಿ" ಎಂದು ಕಡ್ಡೀ ಮುರಿದಂತೆ – ನುಡಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಆ ಹಿತೈಷಿಯ ಗತಿ ಏನಾಗಿರಬೇಡ.

ಹೌದು; ಅಕ್ಕಿಯವರ ಶಿಷ್ಯವತ್ಸಲತೆಯೇ ಅಂಥದು. ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರು ವಿಶ್ವ ವಿಖ್ಯಾತರಾಗಲೆಂದೇ ತಮ್ಮ ಜೀವನ ಪರ್ಯಂತವೂ ಆಶೆಪಟ್ಟ ಮಹಾಚೇತನ ಶ್ರೀ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ. ಸರಕಾರದಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಹಾಯಧನ ದೊರೆಯದಿದ್ದಾಗ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮೊಟಕುಗೊಳಿಸಿ, ಸೇವೆಗೆ ರಾಜೀನಾಮೆಯಿತ್ತು ತಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯನಿಧಿ (Provident fund) ಯನ್ನು ತಕ್ಷಣವೇ ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಶಿಷ್ಯರ, ಸಂಸ್ಥೆಯ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿ ಬಳಸಿದ ಹೃದಯವಂತ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ. ಮುಂಬಯಿಗೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆಂದು ಹೋದ ಶಿಷ್ಯ ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಪತ್ರಬರೆದಾಗ ಧರ್ಮಪತ್ನಿಯ ಕಂಠಹಾರವನ್ನು ಒತ್ತೆಯಿಟ್ಟು ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಹಣಕಳಿಸಿದ ಅನೇಕ ಪ್ರಸಂಗಗಳೂ ಇಲ್ಲದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಮಾಧುರ್ಯ, ಹೃದಯದಲ್ಲಿದ್ದ ದಯೆ, ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸೌಜನ್ಯಗಳು, ಗುರು–ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿಯ ಮೈತ್ರಿ, ಗುಡ್ಡದಷ್ಟು ದೊಡ್ಡವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಸದಭಿಮಾನತೆಗಳಿಂದಾಗಿಯೇ ಗದುಗಿನ ವಿಜಯ ಕಲಾಮಂದಿರ ಇಂದು ಬೃಹತ್ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿ ಬೆಳೆದು ನಿಂತಿದೆ. "ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಗದುಗಿನಲ್ಲಿ ಅಂದು ಈ ಕಲಾಮಂದಿರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಯುವ ಕಲಾವಿದರನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರದಿದ್ದರೆ, ನವ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರ ಹಾಗೂ ನವ ಕಲಾವಿದರ ಪೀಳಿಗೆಯ ಅರಬನ್ನು ಈ ರಾಜ್ಯ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು" – ಎಂದು ಈ ಕಲಾಶಾಲೆಯನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿದ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರೊಬ್ಬರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದು ಎಷ್ಟೊಂದು ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿಯವರ ಪ್ರಥಮ ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದಾಗಿಯೇ ಇಂದು ಅಖಂಡ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಬಹು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಕಲಾಶಾಲೆಗಳು ಬೆಳೆಯಲು ಅವಕಾಶವಾಯಿತೆಂದು ನಿಸ್ಸಂಕೋಚವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದಾಗಿದೆ; ಮಸುಕಾಗಿ ಮಾಸಿದ್ದ ಕಲಾಪ್ರಜ್ಞೆ

ಉಜ್ವಲವಾಗಿ "ಅನ್ಯರಿಗೆ ನಾವೇನೂ ಕಮ್ಮಿಯಲ್ಲ" ಎಂದು ಎದೆತಟ್ಟಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಮ್ಮು ಬಿಮ್ಮುಗಳು ಕನ್ನಡ ಕಲಾವಿದರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿವೆ ಎಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯೇನಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ ಅರವತ್ತರಷ್ಟು ಕಲಾಶಿಕ್ಷಕರು ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ಕಲಾಶಾಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಲಿತವರು. ರಾಜ್ಯಮಟ್ಟದ, ರಾಷ್ಟ್ರಮಟ್ಟದ ಅನೇಕ ಖ್ಯಾತ ಕಲಾವಿದರು ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ಕಲಾಶಾಲೆಯಿಂದಲೇ ಬಂದವರು.

ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ಅರವತ್ತರಲ್ಲಿ ಡ್ರಾಯಿಂಗ್ ಶಿಕ್ಷಕರ ತರಬೇತಿ ವರ್ಗಗಳನ್ನೂ ಮಣ್ಣಿನ ಪ್ರತಿಮಾ ನಿರ್ಮಾಣ ವರ್ಗಗಳನ್ನೂ ಜೊತೆಗೆ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಗಾಂಧರ್ವ ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯದ ಹಾಗೂ ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರೌಢ ಶಿಕ್ಷಣ ಪರೀಕ್ಷಾ ಮಂಡಳಿಗಳ ಪರೀಕ್ಷಾ ಕೇಂದ್ರವನ್ನೂ ವಿಜಯ ಕಲಾಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಪಡೆದುಕೊಂಡಾಗ ಹಿಂದೆ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಕರ್ನಾಟಕ ವ್ಯಾಯಾಮ ಶಾಲೆಯ ಚಿಕ್ಕ ಕಟ್ಟಡದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳದ ಅಭಾವ ತಲೆದೋರಿತು. ಈ ಕಟ್ಟಡದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಖಾಲೀ ನಿವೇಶನವನ್ನು ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿಯವರು ಸ್ವಂತ ಖರ್ಚಿನಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. ಈ ಖಾಲೀ ನಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಕಲಾಮಂದಿರದ ಹೊಸ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕು; ಎಲ್ಲಿದೆ ಹಣ? ಅಕ್ಕಿಯವರ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮನಗಂಡ ಗದುಗಿನ ಮಹಾಜನತೆ, ಗದುಗಿನ ನಗರ ಸಭೆಯವರು ಸಹಾಯ ನೀಡಲು ಮುಂದೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲದೇ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವೂ ಧನಸಹಾಯ ನೀಡಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿತು. ಗದುಗಿನ ಖ್ಯಾತ ವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪಿ ವಾಟವೆ ಅವರು ಯೋಜಿತ ಕಲಾಶಾಲೆಯ ಕಟ್ಟಡದ ನಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಇನ್ನೇನು ಬುನಾದಿಗಾಗಿ ಗುದ್ದಲಿ ಪೂಜೆ ನಡೆಯಬೇಕು, ವಿಷಯ ತಿಳಿದು ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ಮಿತ್ರ ವೈ. ಎಫ್. ಬಂಗ್ಲೇದ ಅವರು ಬಂದು ನೂತನ ಕಟ್ಟಡದ ನಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಕಟ್ಟಡದ ಮೇಲೇರುವ ಪಾವಟಿಗೆಗಳು ವ್ಯಾಯಾಮಶಾಲೆಯ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಲಿರುವದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಬಂಗ್ಲೇದ ಅವರು ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಕಟ್ಟದಿರುವಂತೆ ತಡೆಯೊಡ್ಡಿದರು. ಬಂಗ್ಲೇದ ಅವರು ಅಕ್ಕಿಯವರ ವಿರೋಧಿಗಳೇನೂ ಅಲ್ಲ; ಅವರ ಅಭಿಮಾನಿಗಳು ಹಿತೈಷಿಗಳು. ವ್ಯಾಯಾಮ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡ ಹಾಗೂ ನಿವೇಶನಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವ ಬಂಗ್ಲೇದ ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯ ದಕ್ಷತೆ - ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕಲಾಶಾಲೆಯ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಕಟ್ಟದಿರುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಬಂಗ್ಲೇದ ಅವರ

ದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಮನದಲ್ಲಿಯೇ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡರು. ಬುಳ್ಳಾ ಸಿದ್ಧಣ್ಣನವರು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಟ್ಟಡದ ಉಸ್ತುವಾರಿಯನ್ನು ಬಂಗ್ಲೇದ ಅವರಿಗೇ ವಹಿಸಿ ನಿಶ್ಚಿಂತರಾಗಿದ್ದರು. ಇದೇ ಕಟ್ಟಡದಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ವರುಷಗಳಿಂದಲೂ ಕಲಾಶಾಲೆ ವೈಭವದಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬರುತ್ತಿದೆ; ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡ ಖಾಲಿ ನಿವೇಶನ ಈಗ ಕಲಾಮಂದಿರದ ಸೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಕಟ್ಟಡವನ್ನಂತೂ ಕಟ್ಟಲೇಬೇಕು. ಪಾವಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಬೇರೆಡೆ ಕಟ್ಟಲು ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲ; ಬದಲಿಸಿದರೆ ಕಟ್ಟಡದ ಕಲಾತ್ಮಕತೆ ಕುಂದುತ್ತದೆ. ಈಗೇನು ಮಾಡುವದು? ಅಕ್ಕಿಯವರಿಗೊಂದು ಯೋಚನೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಬಂಗ್ಲೇದ ಅವರು ಸಂಗೀತಾಭಿಮಾನಿಗಳಾಗಿದ್ದರು; ಸಂಗೀತವನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಾರತದ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸಂಗೀತ ಕಲಾವಿದರಾದ ದಿ. ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಮನ್ಸೂರ ಅವರಲ್ಲಿ ಗಂಡಾಮಹೋತ್ಸವವನ್ನಾಚರಿಸಿ ವಿಧಿವತ್ತಾಗಿ ಮನ್ಸೂರ ಅವರ ಶಿಷ್ಯತ್ವವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಬುನಾದಿಯ ಗುದ್ದಲೀ ಪೂಜೆಗೆ ಮನ್ಸೂರ ಅವರನ್ನೇ ಕರೆದರೆ ಹೇಗೆ? ಎಂದು ಅಕ್ಕಿ ಚಿಂತಿಸಿದರು. ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಮನ್ಸೂರ ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ತಮ್ಮ ಇಂಗಿತವನ್ನು ಅವರೆದುರು ತೋಡಿಕೊಂಡರು. ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಮನ್ಸೂರ ಅವರು ನೇರವಾಗಿ ಗದುಗಿನ ವಿಜಯ ಕಲಾಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಧಾವಿಸಿದರು. ಬಂಗ್ಲೇದ ಅವರನ್ನೂ ಕರೆಸಿದರು. ಅವರೆದುರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಗುದ್ದಲೀ ಪೂಜೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿ ನೂತನ ಕಟ್ಟಡದ ಕೋನಶಿಲೆಯನ್ನೂ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಿ ಬಂಗ್ಲೇದ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು –

"ಯಲ್ಲಪ್ಪ, (ಮನ್ಸೂರರು ಬಂಗ್ಲೇದ ಅವರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಅವರ ಹೆಸರಿನಿಂದಲೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು) ಅಕ್ಕಿಯವರು ಕಟ್ಟುತ್ತಿರುವದು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಮನೆಯನ್ನಲ್ಲ. ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗಾಗಿ ಕಟ್ಟಿದ ಈ ವ್ಯಾಯಾಮಶಾಲೆಯ ನಿವೇಶನದ ಈ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಲಿರುವ ಕಲಾಶಾಲೆಯ ಕಟ್ಟಡವೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆಯಲ್ಲದೇ ಅವರು ಕಟ್ಟುತ್ತಿರುವದು ಕಲಾದೇವತೆಯ ಮಂದಿರ. ನೀನೂ ಕಲಾವಿದ. ಕಲಾದೇವಿಗಾಗಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಿರುವ ಈ ದೇವಮಂದಿರದ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದರೆ ಮಹಾ ಪಾಪ ಬಂದೀತು. ವ್ಯಾಯಾಮ ತರಗತಿಗಳು ನಡೆಯದೇ ಕತ್ತೆ ಹಂದಿಗಳ ಗೂಡಾಗಿದ್ದ ಈ ಕಟ್ಟಡ ಇಂದು ಪವಿತ್ರ ಸ್ಥಾನವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಗೊಂಡಿದೆ. ಬೆಳೆಯಲಿ; ಇದೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೇ

ಕಲಾದೇವತೆಯ ಮಂದಿರ ಅಡೆ-ತಡೆಗಳಿಲ್ಲದೇ ಬೆಳೆಯಲಿ. ನಾಡಿನ ಕಣ್ಮಣಿಯಾಗಲಿ'' ಬಂಗ್ಲೀದ ಅವರು ಮರು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಅಕ್ಕಿಯವರ ಕರ್ತೃತ್ವಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡವರು ಅಕ್ಕಿಯವರ ಮುನ್ನಡೆಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಬಹುದಾದ ಅಡೆತಡೆಗಳನ್ನು ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾಡಿನ ಗಣ್ಯರು ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರೀ ವರ್ಗದವರೆಲ್ಲರ ಸಹಾಯ ಸಹಕಾರಗಳು ಅಕ್ಕಿಯವರ ಸಂಕಲ್ಪಸಾಧನೆಗಳಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿದ್ದವು.

ಈವರೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ನಾಮಮಾತ್ರಕ್ಕಿದ್ದ ಕರ್ನಾಟಕ ಆರ್ಟ್ ಸೊಸೈಟಿಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳಾಗಿ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಸೇವೆ, ಅಪೂರ್ವ. ಸೊಸೈಟಿಗೆ ಹೊಸ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿ ಸರಕಾರದಿಂದ ಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ಅಕ್ಕಿಯವರದು. ಅವರ ಸಂಕಲ್ಪದಂತೆ ವಿಜಯ ಕಲಾಮಂದಿರ ಪ್ರಗತಿ ಪಥದಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆಯತೊಡಗಿ, ಅಕ್ಕಿಯವರು ಸಮಾಧಾನದ ಉಸಿರು ಬಿಡುವಂತಾಯಿತು. ಹಾಗೆಂದು ಅವರ ಸಾಹಸಮಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ತಟಸ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ಐವತ್ತಾರರಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಗಳ ಪುನರ್ಘಟನೆಯ ನಂತರ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯವೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದ ನವ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದತ್ತ ಅಕ್ಕಿಯವರ ಮನಸ್ಸು ಹೊರಳಿತು. ಆಗ ರಾಜ್ಯದ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗಲೀ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಏಳಿಗೆಯ ಯಾವುದೇ ಕುರುಹುಗಳಾಗಲೀ ಅಕ್ಕಿಯವರಿಗೆ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಮನದಲ್ಲಿಯೇ ಹಳಹಳಿಸಿದರು; ಪೇಚಾಡಿದರು. ಸರಕಾರ ಅಕ್ಕಿಯವರ ಮನದ ಅಳಲನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿತೋ ಏನೋ ಎಂಬಂತೆ ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ಅರವತ್ತೆರಡರಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯ ಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂಡಳಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿತು. ಅಕ್ಕಿ ಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂಡಳಿಯ ಗೌರವ ಸದಸ್ಯರಾದರು. ಕಲಾಶಿಕ್ಷಣ ಸಲಹಾ ಮಂಡಳಿಯ ರಚನೆಗೆ ಅಕ್ಕಿಯವರೂ ಸಹ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ನೀಡಿರಬೇಕು. ಈ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಅಕ್ಕಿಯವರು ಕಲಾಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಸಿಸುವ ಕಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸರ್ವತೋಮುಖ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಣ, ಕಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು, ಕಲಾಶಾಲೆಗಳ ಅಭ್ಯಾಸ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಸುಧಾರಣೆಗಳಿಗೆ ಅವಿರತವಾಗಿ ಪರಿಶ್ರಮಿಸಿ ರಾಜ್ಯದ ಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಎತ್ತರಕ್ಕೇರಿಸಿದ ಅನೇಕ ಹಿರಿಯ ಕಲಾವಿದರು, ಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರುಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯ

ರಾಗಿದ್ದರೆಂಬುದನ್ನು ಯಾರೂ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿಯವರ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಸೇವೆಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿದ ರಾಜ್ಯ ಲಲಿತ ಕಲಾ ಅಕಾಡೆಮಿಯು ಇದೇ ವರ್ಷ ಕಲ್ಕತ್ತಾದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಕಲಾವಿದರ ಸಮ್ಮೇಳನಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿತ್ತು.

ಈ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಲಾಶಾಲೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಸಮರ್ಥ ಕಲಾವಿದರಿಂದ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕಲಾಶಾಲೆಗಳಿಂದ ಸಮರ್ಥ ಕಲಾವಿದರೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬರಬೇಕು. ನಾಡಿನ ನಾಲ್ಕೂ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕಲೆಯ ಪ್ರಗತಿಯಾಗಬೇಕು, ಎಂಬುದೇ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿಯವರ ಆಶಯವಾಗಿತ್ತು. ಹೊಸತಾಗಿ ಕಲಾಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಅವರ ಕಲಾಶಾಲೆ ಪ್ರಗತಿ ಹೊಂದುವ, ಸುಲಲಿತವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅಕ್ಕಿ ಮುಕ್ತ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ರಾಜ್ಯದ ಕಲಾಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಪನ್ಯಾಸಕರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಸರಕಾರದಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ಸಂಬಳ ಪಾವತಿಯಾಗುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅಕ್ಕಿಯವರು ಪಟ್ಟ ಪರಿಶ್ರಮ ದುಸ್ಸಹವಾದದ್ದು. ಮೊನ್ನೆಮೊನ್ನಿನವರೆಗೂ ಕಲಾಶಾಲೆಗಳ ಸಂಸ್ಥಾಪಕರೇ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಪೋಷಿಸಿಕೊಂಡು ಬಹುಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯದಿಂದ ಕಲಾಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಾಯಿತು. ಕಲಾಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಕರ ದುಃಸ್ಥಿತಿ ಕೊನೆಗೊಮ್ಮೆ ನಿವಾರಣೆಯಾಯಿತು. ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿ ಸರಕಾರದ ಉಚ್ಚ ಕಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಪರೀಕ್ಷಕರಾಗಿ, ನಿಯಂತ್ರಕರಾಗಿ ಸಲಹೆಗಾರರಾಗಿ ಎರಡು ದಶಕಗಳ ಕಾಲ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಅಕ್ಕಿಯವರು ನವ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲೂ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಣ, ಕಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಪರೀಕ್ಷಕರಾಗಿ, ಪರಿವೀಕ್ಷಕರಾಗಿ, ನಿಯಂತ್ರಕರಾಗಿ, ಸಲಹೆಗಾರರಾಗಿ ಮೂವತ್ತು ವರುಷಗಳಿಗೂ ಮಿಕ್ಕಿದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದುದನ್ನು ಯಾವ ಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರೂ ಮರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಜೀವಿತ ಕಾಲಾವಧಿಯ ಬಹುಭಾಗವನ್ನು ಅಂದರೆ ಸುಮಾರು ಐವತ್ತು ವರುಷಗಳಿಗೂ ಮಿಕ್ಕಿ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಣ, ಕಲಾಶಾಲೆಗಳು, ಕಲಾವಿದರುಗಳ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿಯೇ ಪಣಕ್ಕೊಡ್ಡಿ, ಕಲಾಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಳೆದುದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಕೇವಲ ಬೆರಳೆಣಿಕೆಯಷ್ಟು ಕಲಾಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಅಕ್ಕಿ ಅವರೊಬ್ಬ ಕಲಾವಿದರೂ ಹೌದು ಎಂಬುದನ್ನು ಇಂದು

ಕಲಾವಿದರೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಹು ಜನರು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದಿರುವುದೊಂದು ವಿಪರ್ಯಾಸವೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ಅರವತ್ತಾರರಿಂದ ರಾಜ್ಯ ಲಲಿತ ಕಲಾ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಹತ್ತು ವರುಷಗಳ ಕಾಲ ಅಕ್ಕಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಸೇವೆ ಅಗಾಧವಾದದ್ದು. ಲಲಿತ ಕಲಾ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಸ್ಥಾಪನಾಚಾರ್ಯರಾದ ಕುಂಚಬ್ರಹ್ಮ ದಿ. ಎಮ್.ವಿ. ಮಿಣಜಗಿ, ದಿ. ವಿ. ಹಾಲಭಾವಿ, ಸಿ.ವಿ. ಕಾರಡಗಿ ಮುಂತಾದ ಅಧ್ವರ್ಯುಗಳಿಗೆ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಸ್ಥಾಪನೆಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನಿತ್ತವರೂ ಅಕ್ಕಿ ಎಂಬುದು ಸರ್ವವಿದಿತ.

ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರ, ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಅಕ್ಕಿಯವರು ತಮ್ಮ ಕೊನೆಯುಸಿರಿನವರೆಗೂ ಶ್ರಮಿಸಿದರು. ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ಅರವತ್ತೆಂಟರಲ್ಲಿ ಗದಗಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದ ಚಿತ್ರಕಲಾವಿದರ ಹಾಗೂ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಸಮ್ಮೇಳನವನ್ನು ಸಂಘಟಿಸಿ ಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಬೇಕು ಬೇಡಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವಂತೆ ಪ್ರಚೋದನೆಯನ್ನು ನೀಡಿದರಲ್ಲದೇ ಕಲಾವಿದರ, ಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರ ಜೀವನ ನೌಕೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಳುಗಿ ನಿರಾಶೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅವರ ಬಾಳಿಗೆ ಆಶಾದಾಯಕವಾದ ಬೆಳಕೊಂದನ್ನು ತೋರಿಸಿ, ಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರ, ಕಲಾವಿದರ ನಿಜವಾದ ಹಿತಚಿಂತಕರೆಂದು ಪ್ರಶಂಸೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾದರು. ಇದೇ ವರುಷವೇ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರಕಾರವು ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರನ್ನು ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿ ಹೊಸದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಜರುಗಿದ ಅಂತರ್ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಾಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿತು. ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರಿಂದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದ ಸೇವೆಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸೇವೆ ಸಂದಿದೆ. ಅವರ ಸೇವಾ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಲಲಿತ ಕಲಾ ಅಕಾಡೆಮಿಯು ಅವರಿಗೆ ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ಅರವತ್ತೊಂಭತ್ತು ಮತ್ತು ಎಪ್ಪತ್ತನೇ ವರುಷದ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡಿತು. ಸಾಲದೆಂಬಂತೆ ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ಎಂಭತ್ತೊಂದರಿಂದ ಮೂರು ವರುಷಗಳ ಅವಧಿಗೆ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿರುವ ಅವಕಾಶವೂ ಅವರಿಗೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಅಕ್ಕಿಯವರು ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಸೇವೆ ಅದ್ವಿತೀಯವಾಗಿತ್ತು. ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸಮಕಾಲೀನ ಕಲೆಯ ಇಂದಿನ ವಿರಾಡ್ರೂಪ ದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಯುತರ ಶ್ರಮವೂ ಸೇರಿದೆ. ''ಸಾಮಾಜಿಕ, ಧಾರ್ಮಿಕ; ರಾಜಕೀಯ

ಬದಲಾವಣೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಲೇ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಬದುಕಿನ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಕಲಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ'' ಎಂದೇ ಹೇಳಿತ್ತಿದ್ದ ಅಕ್ಕಿಯವರ ಮನೋವೈಶಾಲ್ಯತೆ ಆಳವಾದುದಾಗಿತ್ತು.

ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ಎಪ್ಪತ್ತರಲ್ಲಿ ಧಾರವಾಡದ ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಲಹಾಗಾರರಾಗಿ, ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾಲಯವು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ''ಚಿತ್ರಕಲಾ ಇತಿಹಾಸ'' ಗ್ರಂಥ ಸಂಪಾದಕರಾಗಿ, ರಾಜ್ಯ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರ ಸಂಘದ ಚೇರಮನ್ನರಾಗಿ, ರಾಜ್ಯದ ಕಲಾಶಾಲೆಗಳ ಫೆಡರೇಷನ್ನಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಎಂಟು ವರುಷ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ಎಪ್ಪತ್ತೆರಡರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಲಲಿತ ಕಲಾ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಆಯ್ಕೆಗೊಂಡು ರಾಷ್ಟ್ರಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡವರಾಗಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲದೇ ಮೈಸೂರು ಆರ್ಟ್ ಅಕಾಡೆಮಿ ಜನರಲ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ದ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ, ಸಾವಿರದ ಎಂಭತ್ತೊಂರರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವಿಶ್ವ ಕನ್ನಡ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಮಿಟಿಯ ಹಾಗೂ ಕಲಾ ಮಹೋತ್ಸವ ಮೆರವಣಿಗೆಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸಿದ ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆದ ಅಕ್ಕಿಯವರು ಮಹೋನ್ನತ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದರು.

ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಖ್ಯಾತರಾದ ಕೆಲವೇ ಕಲಾವಿದರಲ್ಲಿ ಸಿ.ಎನ್. ಪಾಟೀಲ, ಎ. ಐ. ಕಮಾನಗಾರ, ದಿ. ಸಿ.ಟಿ. ರಾಯ್ಕರ, ಬಿ.ಜಿ. ವಾರಿ, ಎನ್.ಎಸ್. ಶಿಲ್ಪಿ, ದಿ. ಎಸ್.ಜಿ. ಗೂಳಣ್ಣವರ, ದಿ.ಸಿ.ವೈ. ಕಾಮಾಜಿ, ಡಾ.ಬಿ.ಕೆ. ಹಿರೇಮಠ, ಎಮ್.ಜಿ. ವಾಚೇದಮಠ, ಆರ್.ಎಮ್. ಹಡಪದ, ಎಂ.ಎ. ಕೊಟ್ಟೂರ, ಆರ್.ಎಫ್. ಮಿಸ್ಕಿನ್, ಎಸ್.ಬಿ. ಸುಂಕದ, ಎಸ್.ಕೆ. ಹೂಗಾರ್, ಆರ್.ಎಸ್. ಮಡಿವಾಳರ, ದಿ. ಗಾಡಗೋಳಿ, ಹಂಚಿನಾಳ, ಪತ್ತಾರ, ಕುಲಕರ್ಣಿ, ನಿಡೋಣಿ, ರಬ್ಬನಗೌಡರ, ಗಣೇಶಗುಡಿ, ಕವಿಶೆಟ್ಟಿ, ಎಂ.ಆರ್. ಬಾಳೀಕಾಯಿ, ವಿಲ್ಸನ್, ಹೆಗಡೆ, ಎಸ್.ಎಮ್. ಶಿರಹಟ್ಟಿ, ಜಾಡಗೌಡರ, ಹರ್ಲಾಪುರ ಮುಂತಾದವರೆಲ್ಲ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿಯವರ ಶಿಷ್ಯರೇ ಆಗಿದ್ದು ಕಲಾವಿದರಾಗಿ, ಪ್ರಭಾವೀ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿಗೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ; ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೂ ಅನೇಕರಿದ್ದು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಹೆಸರಿಸಲು ಸ್ಥಳಾಭಾವದಿಂದಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೇ ಇದ್ದುದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಷಾದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರೊಬ್ಬರೇ ಕಲಾಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದಿದ್ದರೆ

ಬಿಜಾಪುರದ ಸ್ಮಾರಕ
Monument of Bijapur

ಬಹಳವೆಂದರೆ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಕಲಾಕೃತಿಗಳನ್ನು ಅವರು ರಚಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅಕ್ಕಿಯವರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗಿ ಹೊರಬಂದ ಹತ್ತಾರು ಸಾವಿರ ಕಲಾವಿದರಿಂಡಲೂ ಈ ಕಲಾವಿದರಿಂದ ಸ್ಫೂರ್ತಿಗೊಂಡು ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಪಡೆದು ಹೊರಬಂದ ತರುಣ ಪೀಳಿಗೆಯಿಂದ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಕಲಾಕೃತಿಗಳು ನಾಡಿಗೆ, ದೇಶಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿತವಾಗಿರುವವೆಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಅಗಾಧವಾದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ, ಸೇವೆಗಳು ಅಕ್ಕಿಯವರಿಂದ ಸಂದಿವೆ. ಎಂತಹ ಅದ್ಭುತ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ!! ಒಬ್ಬ ಕಲಾವಿದನ ಹತ್ತಾರು ಸಾವಿರ ಕಲಾಕೃತಿಗಳು ನಾಡಿನ ಕಲಾ ಸಂಪತ್ತು ಎಂದು ಭಾವಿಸುವದಾದರೆ ಹತ್ತಾರು ಸಾವಿರ ಕಲಾವಿದರ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಕಲಾಕೃತಿಗಳ ಶ್ರೀಮಂತ ಕಲಾ ಸಂಪದ ಕನ್ನಡ ಭುವನೇಶ್ವರಿಯ ಕಲಾಭಂಡಾರವನ್ನು ತುಂಬಿವೆಯೆಂದರೆ ನಾವೆಷ್ಟು ಸಿರಿವಂತರು !? ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆ ನಮಗೆ ಬಾರದಿರದು. ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ಘನತೆಯ ಉತ್ತುಂಗ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಅರಿವೂ ನಮಗುಂಟಾದೀತು.

ಛಲವಾದಿ, ನಗೆಗಾರ, ಮಾತುಗಾರ, ಸ್ನೇಹಜೀವಿ, ಶಿಷ್ಯವತ್ಸಲ, ಮಹಾವ್ಯಕ್ತಿ, ದಿವ್ಯ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಅಸಾಮಾನ್ಯ ನಿಸರ್ಗ ಪ್ರೇಮಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ತಾವೇ ಬೆಳೆಸಿದ ಕೈತೋಟದಲ್ಲಿ ಅರಳಿದ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ವಿವಿಧ ಹೂವುಗಳನ್ನು ತಾಸುಗಟ್ಟಲೇ ನಿಂತು ನೋಡಿ ಆನಂದಿಸುವದೆಂದರೆ ಅಕ್ಕಿಯವರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು, ಶಿಷ್ಯರನ್ನೂ ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು; ಕಲೆ, ಕಲಾಶಿಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಹಾ ನಿಸರ್ಗ ಪ್ರೇಮಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಗಿಡದಲ್ಲಿಯೇ ಅರಳಿದ ಹೂಗಳನ್ನು ನಿಂತು ನೋಡಿ ಆನಂದಿಸಬೇಕೇ ವಿನಹ ಅವುಗಳನ್ನು ಹರಿಯಬಾರದು ಎಂದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಅಕ್ಕಿಯವರಿಗೆ ಹೂ ಹರಿಯುವವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ತುಂಬಾ ಕೋಪ. ಹೀಗೇ ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಕಲಾಮಂದಿರದ ಕೈತೋಟದಲ್ಲಿ ಅರಳಿದ ಗುಲಾಬಿ ಹೂಗಳನ್ನು ಹರಿದ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬನನ್ನು ಬೆಳಗಿನ ಮೂರು ಗಂಟೆಯಿಂದ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಮೂರು ಗಂಟೆಯವರೆಗೂ ಕೊಠಡಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ ಹಾಕಿ ನಂತರ ಗಣೇಶ ಪ್ರತಿಮೆ ಎದುರು ನಿಲ್ಲಿಸಿ "ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ದೇವರಿಗಾಗಿ ಹೂ ಹರಿಯುವದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಅವನಿಂದ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಹಾಗೆಂದು ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ನಾಸ್ತಿಕರೇನೂ ಆಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅರಳಿದ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಎಲೆಗಳು, ಹೂಗಳು, ವಿವಿಧ ಪಶು ಪಕ್ಷಿಗಳು, ವಿವಿಧ ಮುಖಗಳ ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಅವರು

ದೇವರ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದರು-ಎಂದು ಹೇಳುವದಕ್ಕೆ ಅವರು ಆಗಾಗ-

''ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲ ಮಾನವರ ಮುಖಗಳೂ ಅದೇ ಮಾಂಸ ಖಂಡಗಳು ಅದೇ ಎಲುಬುಗಳು, ಅದೇ ನರ, ಅದೇ ಚರ್ಮಗಳಿಂದ ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮುಖಗಳಾಗಿಯೇ ರಚಿತವಾಗಿವೆ. ಒಂದೇ ತೆರನಾಗಿದ್ದರೆ ಯಾರು ಯಾರೆಂದು ಗುರುತಿಸುವುದು ಅದೆಷ್ಟು ಕಷ್ಟ!? ನಾನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಜೀವಿಗಳು ಸುಲಲಿತವಾದ ಬದುಕನ್ನು ಬದುಕಲಿ'' ಎಂದೇ ದೇವರು ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿ, ಎಲೆ, ಹೂ, ಬಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿದ ಮಹಾ ಕಲಾಕಾರ''-ಎಂದು ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ದೈವಭಕ್ತಿ ಅವರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಗಾಢವಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ್ದ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಕಂದಾಚಾರಗಳಿಗೆ ಎಂದೂ ಬಲಿಯಾಗ ಬಾರದಂತಹ ನಡೆ-ನುಡಿ, ಆಚಾರಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದವರೂ ಅನುಸರಿಸುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡ ಮಹಾ ಮಾನವತಾವಾದಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಈ ಯುಗದ ಮಹರ್ಷಿಗಳಾದ ಪಾಂಡಿಚೇರಿಯ ಪರಮ ಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀ ಅರಬಿಂದೋಘೋಷ ಹಾಗೂ ಮಾತಾಜಿಯವರ ಪರಮ ಭಕ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಶ್ರೀ ಅರಬಿಂದೋ ಘೋಷರಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ತತ್ವ ನಿಷ್ಠೆಯ ಫಲವಾಗಿ ಅಕ್ಕಿಯವರ ತಮ್ಮ ಈಶ್ವರಪ್ಪ ಅಕ್ಕಿ, ಮಗ ಅರವಿಂದ ಅಕ್ಕಿ, ಅಣ್ಣನ ಮಗ ಪ್ರಭಾಕರ ಭಾವಿಕಟ್ಟಿ,ತಂಗಿಯ ಮಗ ಸೋಮು, ಮೊಮ್ಮಗ ಮುಂತಾದವರೆಲ್ಲ ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರ ಭಕ್ತರಾಗಿ, ಸಾಧಕರಾಗಿ ಪಾಂಡಿಚೇರಿಯ ಅರವಿಂದಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅಕ್ಕಿಯವರ ಇನ್ನುಳಿದ ಮಕ್ಕಳಾದ ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ, ಅಶೋಕ ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಕಲಾವಿದರಾಗಿ ತಂದೆಯವರು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕಟ್ಟಿದ ಕಲಾಮಂದಿರದ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರಾಗಿ, ಉಪನ್ಯಾಸಕರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಪುತ್ರ ರಮೇಶ ಅಕ್ಕಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿ, ಕರ್ನಾಟಕ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಮಂಡಳಿಯಲ್ಲಿ ಇಂಜನಿಯರರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದು ಅವರೂ ಒಬ್ಬ ಪ್ರತಿಭಾನ್ವಿತ ಕಲಾವಿದರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ಮನೆತನವು ಕಲಾಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೇ ಅರ್ಪಿತವಾಗಿದೆ.

ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ಸೇವಾ ಕ್ಷೇತ್ರ ಕೇವಲ ಕಲಾಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ಐವತ್ತೆಂಟರಿಂದ ಅಂತರ್ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸ್ವಯಂ ಸೇವಾ ಸಂಸ್ಥೆಯಾದ ರೋಟರಿ ಕ್ಲಬ್ಬಿನ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಸಮಾಜ ಸೇವಾ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದ ಅಕ್ಕಿ ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ಎಪ್ಪತ್ತೆರಡು-ಎಪ್ಪತ್ಮೂರರಲ್ಲಿ ರೋಟರಿ ಸಂಸ್ಥೆಯ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ, ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಆಗಿನ ರೋಟರಿ ಗವ್ಹರ್ನರ ಅವರ ಪ್ರಶಂಸೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದರು. ಹಿಂದೆ ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ನಾಲ್ವತ್ತೈದರಿಂದ ಐವತ್ತೆರಡರ ವರೆಗೆ ಭಾರತ ಸ್ಕೌಟ್ಸ ಮತ್ತು ಗೈಡ್ಸ್ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ, ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿ ಸಮಾಜ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ಅಕ್ಕಿ ಅವರದು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ದೆಸೆಯಿಂದಲೇ ಕ್ರೀಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯಿದ್ದ ಶ್ರೀಯುತರು ಕ್ರೀಡಾ ಅನುಭವಿಗಳೂ ಆಗಿದ್ದರು.

ಅಕ್ಕಿ ಅವರು ಸ್ವತಃ ಕಲಾಶಿಕ್ಷಕರು. ಮಕ್ಕಳೂ ಕಲಾವಿದರು. ಅಣ್ಣ ಕಲಾವಿದ. ನಾಡಿನ ತುಂಬ ಹಬ್ಬಿದ ಅಕ್ಕಿಯವರ ಕಲಾಕುಟುಂಬದ ಬಳ್ಳಿ ಬಹುದೊಡ್ಡದು. ಚಿತ್ರಕಲಾವಿದರು, ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರು, ಮೂರ್ತಿಶಿಲ್ಪ ಕಲಾವಿದರುಗಳಲ್ಲದೇ ಸರ್ವಶ್ರೀ ಬಸವರಾಜ ಮನ್ಸೂರ, ಶಾರದಾ ಹಾನಗಲ್, ಇಂದುಮತಿ ತಾಮ್ಹಣಕರ, ರಾಜೀವ ಪುರಂಧರೆ, ಕಮಲ್‌ಪುರಂದರೆ, ಪ್ರೊ. ಪಾಠಕ ಇವರೆಲ್ಲ ಅಕ್ಕಿಯವರ ಸಂಗೀತಕಲಾ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ವಿಜಯ ಕಲಾಮಂದಿರ ಮತ್ತು ವಿಜಯ ಲಲಿತ ಕಲಾ ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯಗಳು ಇಂದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿವೆ. ದಕ್ಷಿಣದ ಶಾಂತಿನಿಕೇತನವಾಗಿದೆ. ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರ ನೇಮಕವಾಗಬೇಕೆಂಬ ಅವರ ಬಲವಾದ ಬಯಕೆಯೊಂದನ್ನುಳಿದು ಅಕ್ಕಿಯವರ ಸಕಲ ಸಂಕಲ್ಪಗಳೂ ಈಡೇರಿವೆ.

ಅಕ್ಕಿಯವರ ಲೋಹಚುಂಬಕ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಮಾರು ಹೋಗದ ಕಲಾವಿದರಿಲ್ಲ; ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಲ್ಲ. ಅವರ ಆಳವಾದ ಅನುಭವ ಘನವಾದ ಪಾಂಡಿತ್ಯಕ್ಕೆ ತಲೆಬಾಗದ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಲ್ಲ. ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ತಿಳಿನೀಲದಂತೆ ವಿಸ್ತಾರ; ಭವ್ಯ ಪ್ರಶಾಂತ ಸಾಗರದಂತೆ ಶ್ರೀಮಂತ ಹಾಗೂ ಗಂಭೀರ. ಅವರ ಬದುಕೊಂದು ತೆರೆದ ಪುಸ್ತಕ.

ಅ.ನ.ಕೃ ಹೇಳುವ –

‘‘ಕಲಾವಿದನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಟುಗೊಂಡಾಗ, ಅವನ ಅಂತರಾತ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರಾತ್ಮದೊಂದಿಗೆ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಸಲು ಆರಂಭಿಸಿದಾಗ ಸಹಜವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಲೆ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರ ಪುರುಷನ ನುಡಿ ವಿಲಾಸಕ್ಕನುಕೂಲಿಸುವಂತೆ ಕಲಾವಿದ ತನ್ನ ಹೃದಯ ವೀಣೆಯನ್ನು ಶೃತಿ ಮಾಡಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಆ ವೀಣೆಯಿಂದ ಹೊರ ಹೊಮ್ಮಿದ ಗಾಯನವೇ ನಿತ್ಯ ನೂತನವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರ ಗಾಯನ, ರಾಷ್ಟ್ರಕಲೆ’’ - ಎಂಬ ಮಾತು ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಅವರ ಸಂಕಲ್ಪ, ಸಾಧನೆ, ಗುರಿಗಳಿಗೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತವೆ.

ಇಂಥ ಮಹಾನ್ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಶಕ್ತಿ ಇದೇ ಸಾವಿರದ ಒಂಭೈನೂರ ತೊಂಭತ್ನಾಲ್ಕನೆಯ ಮಾರ್ಚ್ ಮೂವತ್ತೊಂದರಂದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನಗಲಿ ತನ್ನ ತೊಂಭತ್ತನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಪರಂಧಾಮವನ್ನೈದಿ ಶಿವಸಾಯುಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ಟಿ.ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ ಇಂದು ಕೇವಲ ನೆನಪು, ಇತಿಹಾಸ.

T.P. AKKI

T.P. Akki was a legendary figure in the fields of fine arts and art education. He was a person whose achievements went beyond the limitations of accomplishment. The friendly and affectionate side of his personality can be gauged by the fact that every person who knew him, every person who was intimate with him, and each one of his numerous students would claim "Akki was more affectionate to me than anybody else". Speaking about T.P. Akki inevitably led one to recall the legendary Acharya Drona of Mahabharata epic. The acharya who was the personification of learning itself, well versed in all aspects of martial

arts, was a preceptor par excellence known for his integrity, absolute selflessness, and dedication to teaching. Had he chosen to use his powers for personal advancement, the Kaurava Pandava clan scions would have been bereft of their valour and would have had nothing to speak of them. But the absolute selflessness and dedication of acharya Drona made him teach to the scions of the Kaurava Pandava clan, everything he knew about the martial arts. So was T.P. Akki in the field of art education in Karnataka State.

T.P. Akki was born on 31st December, 1908 as Takappa Prabhappa Akki. He was born at Lakshmeshwar which was his mother's place. His mother Mudukamma hailed from a rich and cultured family. At a time about nine decades ago, when it was a prevalent practice in society not to allow education to girls, Akki's mother had the distinction of having passed Mulki examination. Akki's father Prabhappa was a karanika in the revenue department. He hailed from a cultured family, had great interest in literature, and had penned several poems and dramas. The credit of moulding Akki and his brothers goes to his mother. Undaunted by the untimely death of her husband, the determined and noble lady saw to it that all her children were well educated and cultured. She had the satisfaction of seeing them well placed in life, before she passed away. Prabhappa and Mudukamma had five children, among whom were four sons and a daughter. Shankarappa, Shivananda, Takappa, Eswarappa were the sons, while Champabai was the daughter. The eldest son went away after adoption to the Bhavikatti family. Akki had the misfortune of losing his father, even as he was a young boy of nine

years. The event marked the beginnings of a life of struggles. The three brothers Shivananda, Takappa, Eswarappa completed their primary schooling at Gadag, where they were living then, under the watchful eyes of Hubli Saheb, who was a confidant of Prabhappa.

Compelling circumstances forced the family to shift to Hubli. The brothers now joined Lamington High School, for their Middle school education. Shivananda got through the Matriculation examination. He left for Bombay to join the J.J. School of Arts, from where he passed the Art Master's examination with distinction. He was probably the first person among those hailing from North Karnatak area, to finish art education at Bombay. Shivananda's performance gave a sensation of elation to his mother, who thanked the almighty Lord Mallikarjuna, profusely and felt that the difficult days were over. By now Takappa was a student of Karnataka college.

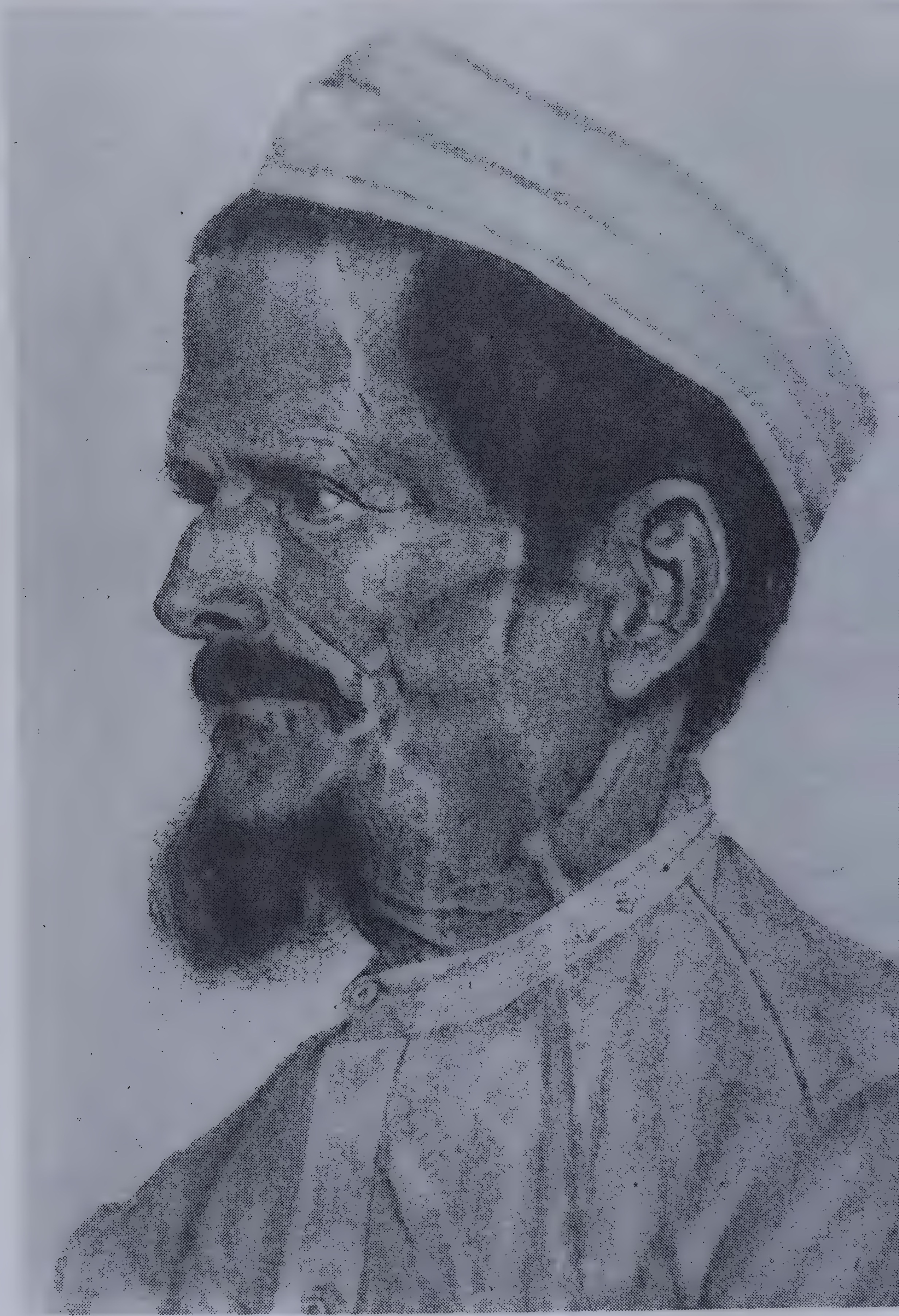
The teaching fraternity at J.J. School of Arts at Bombay, were of the opinion that Shivananda had shaped himself into a fine artist and had done Karnataka and the world of art proud. This encouragement made Shivananda to take steps to open an Art School of his own at Bombay. He made arrangements for his mother and brothers to join him, with the intention of settling down at Bombay. Takappa, who got through in the Matriculation examination in 1925, joined Wilson college at Bombay. He later joined the Sydnham College, with the intention of securing a Diploma in Accountancy. It was a matter of irony for a person who was to become a leading light in the art field, to contemplate of being an accountant. But it

was not to be, and Takappa did not complete accountancy course.

Circumstances played a great role in the matter of Takappa Akki being drawn to the world of Art. Takappa's elder brother Shivananda, who was running his own art school at Bombay, was on the look out for a job, to supplement his income. He poured out his heart to his mentor Dhurandhar. The master advised the student that while he was on the look out for a job, he must also strive to make his life meaningful, and not to lose enthusiasm at any point in life. Dhurandhar also put in his efforts to secure. Shivananda a job, but unfortunately, it was of no avail. He explained the situation to Shivananda, and exhorted him that even while he was trying for a job, Shivananda should not lose heart but must run the art school. Shivananda had very high hopes that by securing a job, the income could be supplemented. The master's helplessness shattered his dreams. He returned home silently. The realisation of the fact that he could not get a job made Shivananda despondent, resulting in his losing control over his mind and ending up a schizophrenic. The family was plunged into an alarming situation, as all the treatment given to Shivananda turned out futile. Brothers Takappa and Eswarappa were thrown into an utterly helpless situation. They were forced to discontinue their studies, and had to eve out living. This was around the year 1930, and the brothers had no other go than to take up whatever jobs they could get in farflung places from Bombay live Nausari and Vasai. It was during this trying period that the brothers Takappa and Eswarappa completed the Art Master and Drawing teacher courses respectively at the J.J. School of Arts, Bombay. The brothers decided

ಭಾವಚಿತ್ರ
Portrait

ಭಾವಚಿತ್ರ
Portrait

ಸಂತೆ

Market

ಪ್ರಕೃತಿ ಚಿತ್ರ
Land Scape

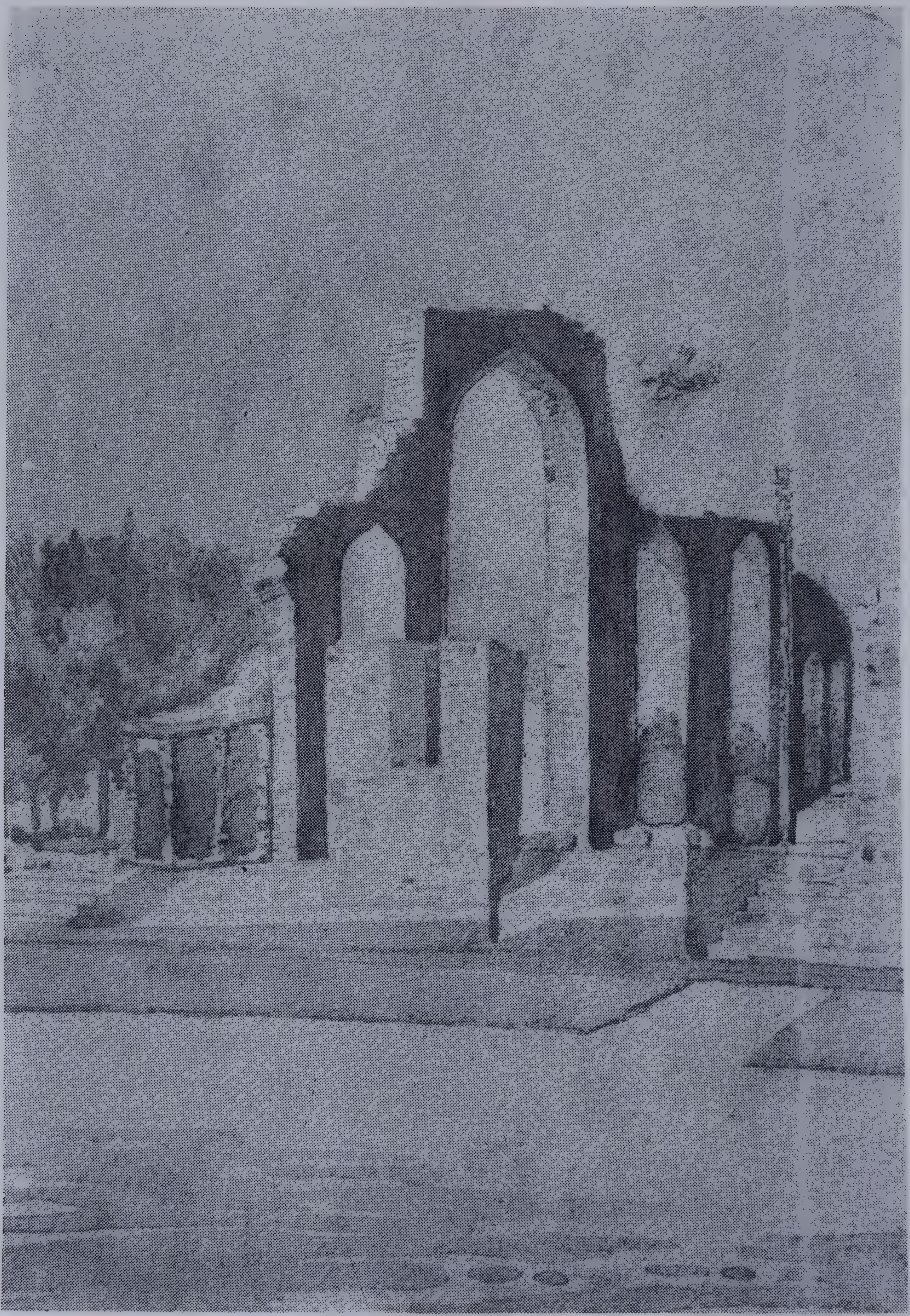
ಗುಲ್ ಮೊಹರ್
Gul Mohar

ಪ್ರಕೃತಿ ಚಿತ್ರ
Land Scape

ಹಂಪಿ
Hampi

ಸ್ಮಾರಕ
Monument

that asking out a living at places far away from their home town was difficult, their mother and their mentally deranged brother should return to Karnataka, and that they should serve Karnataka. This decision crushed the dreams of Shivananda who wanted the Akki family to be well established at Bombay.

The Akki family, on their return from Bombay, settled down at Gadag. Takappa served as an art teacher at the Municipal High School, while Eswarappa served several primary schools managed by Municipal Board, as an art teacher. The gorgeously beautiful and artistic temples at Gadag built by the Chalukyas and Hoysalas made a deep impression on Takappa; who was fully aware of the historical and cultural importance of the place. He could visualise before his eyes grandeur of places like Aihole, Badami, Hampi and Pattada kal. He viewed Gadag from the perspective of artistic heritage, realised its importance and thought of starting an Art school there in the fitness of things. He firmly believed that the environment at Gadag was conducive to take this daring step. He saw around him people who were indifferent to the cultural and artistic heritage, and lack of art consciousness in them was glaringly evident. Takappa had a deep conviction that setting up of an art school at Gadag will go a long way in nurturing art consciousness, and instilling a sense of pride of their heritage, of people who were not appreciative of these aspects.

Once Takappa decided on starting an Art school at Gadag; he put his plan of action into execution. He started to encourage students of Middle school to take up examinations in art at the elementary and inter-

mediate grade levels, and trained them with a view to excel in these. He used all avenues available to him to cajole and make both students and their parents aware of the importance and value of art education. This spade work resulted in enhancement of art consciousness among the students, which was to his delight. In this background, Takappa thought that time was ripe for opening a school of Art at Gadag. Once he reached this conclusion, in his inimitable style, he wasted no time, and started higher level art classes at High School. It was in the year 1947, that Takappa Akki started his new School of Art at Gadag. He named the institution as "Vijaya Kala Mandira" after the name of his deceased son Vijay. At the beginning there were a handful of students. Kamangar, Pinjar, Muttoor and Kambimuth were the four students of the first batch. They were later joined by Goolannanavar, who later rose to become Assistant Director of Public Instruction (Drawing). Akki was elated when the nation became independent that year.

In order to appreciate the qualities of daring and vision Akki had, one has to be aware of the circumstances prevailing then. There were no institutions then at Karnataka serving the cause of art education, with the exception of Chamarajendra Art School at Mysore, and the one at Dharwad founded by the senior artist Halbhavi. During those days, Belgaum, Bijapur, Dharwar and Karwar were districts of Bombay state. J.J. School of Arts at Bombay was the only centre for art education in the state. The students from various art schools of the state had to take their examinations in several grades from elementary painting to Diploma in painting at Bombay City. They

could appear for the examination only on obtaining permission from J.J. School of Arts. Obviously, under these conditions the number of students appearing for higher grade examinations in art was very small. Most of the students who flocked to Akki were from very poor families. There used to be a few youngsters from well to do families. But, in their case the love of visiting Bombay City, predominated over the love for art. Naturally, Akki's enthusiasm was waving.

It was the senior artist Dandavatimuth, who was running "Nutan Kala mandir" at Bombay, who could make out waning of enthusiasm in Akki. Dandavatimuth advised, encouraged and also instilled in Akki a sense of light mental attitude towards matters. At this juncture, an artist with latent talent in him caught the attention of Akki. The person was C.N. Patil, who hailed from a poor family. Akki saw in him a capable artist. Around this time, Vijaya Kala Mandir had also developed to that stage, when the services of an able art teacher with good qualifications would have the activities of the institution. Akki felt that if C.N. Patil was trained properly, he could be of immense use to the institution. He saw to it that a scholarship from Sirsingi Lingaraja Endowment was awarded to Patil. Patil was able to study at the J.J. School of Arts at Bombay, owing to this scholarship. Patil was a student along with V.B. Parab, Lakshman Pai, Akkbar Padamsee, Mopale, Swastik, Bhave and others at the J.J. School of Arts. In course of time, several among these were bright stars of the world of art. Patil was the cynosure of all eyes during his stay at Bombay. He passed Advanced Examination in Arts, and Art Masters examination with distinction, and returned to Gadag in 1949. By now, Vijay Kala

Mandira had defined contours, Patil's creative ability gave it the much needed fillip for forward thrust. Patil was elevated as the principal. The strength of the students had increased considerably, to that extent that the institution felt the need to have its own building.

Akki spotted a gymnasium building, where no classes were being held, and was also unoccupied. He approached his colleague Bangled, who was a physical culture Instructor, who advised him to get permission of Bulla Siddanna an office bearer of the gymnasium. Securing permission of Bulla Siddanna was not at all difficult for Akki. Siddanna had come to Akki's aid on a previous occasion, and was also a student of Akki. The year 1950 saw Vijaya Kala Mandira shifting from Municipal High School to Gymnasium building. The same year saw Akki being elected a member of Advisory Committee for Art Education of the Government of Bombay. For four years Akki served the committee and strove for the cause of upliftment of and improvement in art education in Bombay State. Akki's reaching new heights also enriched his personality. Vijaya Kalamandira which had humble beginnings had shifted to a spacious premises, could boast of a good faculty, had now risen to phenomenal position. Akki's sterling qualities of creative ability, perseverance, foresight were responsible for this progress. It was interesting to watch all these giant strides of the institution, when the founder himself was in dire straits. The critical growth period also brought to fore another quality of Akki which was equanimity of his mind. His steadfast desire to establish a school of Arts at Gadag was termed by people as the "Adventure of a Mad cap". The conservative elements raised a hue

and cry when they saw students of the Art School employing girls as models. Akki was not only undaunted but also was creative enough to start "Vijaya Natya Sangha". He desired that Dance, Drama, and Music should he taught there, so that Vijaya Kala Mandira could attain the status of Shantiniketan.

Formidable hurdles presented themselves at every step of Akki's endeavour. Many people advised him to restrict his activity to only painting, and make piles of money. Akki was never disturbed. He would disarm them smilingly in his good natured way. He would speak to them with great patience, and emphasise that money alone is not important in life. He draws their attention to freedom struggle of the country, recalling how thousands sacrificed their everything and lent dignity to the movement. He also takes pains to explain to them that in the world of art, he valued success of a community as a whole more than the individual success of an artist. One has to develop the quality of equanimity in life so that one can react to both failure and success alike. He solicited their good wishes so that his adventurous spirit did not diminish. People who came to scoff at him, returned imbued with higher values and ideals of life.

Vijaya Kala Mandira did not get aid from the Government. Akki was not disheartened. He cut short his career as a drawing teacher at High School, and utilised the entire amount of Provident Fund he received for the development of Vijaya Kala Mandira. An eminent educationist who paid a visit to the institution remarked "Had Akki not established this institution at Gadag, the entire state of Karnataka would have faced the paucity of a new generation of

artists as well as teachers of art". About 60% of art teachers in the state of Karnataka have studied at Akki's institution. Among its Alumni, Vijaya Kala Mandira can boast of several artists who have gained laurels at the State and National level.

Vijaya Kala mandira was growing by leaps and founds. Training classes for drawing teachers, clay modelling courses were introduced. The institution became centre for examinations conducted by Karnataka Secondary Education Board, and All India Gandharva Mahavidyalaya. Around 1960, a feeling developed that the accommodation in the premises located at the Gymnasium was insufficient. Akki spent his own funds and purchased a site adjacent to the present location. At this juncture, the selfless service rendered by him stood him in good stead. Numerous public spirited residents of Gadag and the Gadag Municipality came forward with their share of help to the new project. The central Government also agreed to extend a helping hand by giving aid. A leading architect of Gadag, Watve came up with a blue print for the project. Everything was ready to lay the foundation, but trouble arose in an unexpected way. The design for the new project was such that, the staircase for the new building planned was located at the gymnasium area. Bangleda, who was a friend of Akki, but who was also connected with gymnasium, in his zeal to safeguard the interests of gymnasium, objected to this arrangement. Bulla Siddanna entrusted the construction to Bangleda. But Akki was determined both not to change the design and to create a cordial atmosphere without any resembling. In a move which was so characteristic of him, he decided to invite the eminent musician Mallikarjuna

Mansoor, to lay the foundation stone. This was a Master stroke, as Bangleda was a disciple of Mansoor. When Mansoor arrived at Gadag, he spoke to Bangleda and took pains to explain to him that the endeavour Akki was planning was not for his personal gain but for the benefit of the community. All resistance to construction disappeared. Mansoor laid the foundation and wished the project all success. Many a time various hurdles put in the way of Akki's endeavour, were demolished by people who had admired Akki for his creative ability.

The year 1956 saw the dawn of a new enlarged Mysore State, as a result of integration of the states of India. Akki addressed himself to the cause of art education in the state. But, as there was no perceptible change in any aspect of the art scenario, he was sulking. The Mysore state Government constituted a Board of Art Education in 1962. Akki became an Honorary Member. He strove for betterment of conditions of art schools, art education, examinations, curricula and every related matter. Beyond a shade of doubt, his sincere efforts went a long way to create conditions in which art education reached new heights. The same year the Lalitakala Academy of the state deputed him as the representative of the state to the All India Artists meet at Calcutta. Akki served as the secretary of the Karnataka Arts Society. The dormant institution acquired new vim and vigour during his tenure. Akki had served as examiner, controller, adviser to Bombay Government in the field of art education for over two decades. In the new state of Mysore, he played the same roles for over three decades. From 1962 onwards, for over 10 years, he served the State Lalitakala Academy as a member. He was undoubt-

edly a source of inspiration to artists M.V. Minajigi, D.V. Halbhavi. C.V. Karadagi and others. He was the recipient of the Karnataka Lalita Kala Academy for the year 1969-70. From 1981, for a term of 3 years he was the chairman of the State Lalitakala Academy, when he made a significant contribution. He was chairman of the Art Teachers Association of the state, and for over eight years was the President of Art School of the State. The year 1972 saw him being elected a member of the Central Lalit Kala Academy, and was prominent in the art would at the national level.

Akki organised the fourth state conference of artists and art teachers at Gadag in 1968. He was instrumental in ensuring that this conference shaped a conducive environment for art so that it could progress well in the state. He was very particular that institutions founded by capable artists should turn out capable artists. To achieve this goal, he addressed himself to the task of giving guidance and valuable advice so that the new art schools can run smoothly and attain progress. He played a memorable role in ensuring that teachers working in the art schools got their salary directly from the Government. He strove so much for the cause of art education, and welfare of art teachers that to-day it is a matter of regret that not many recognise Akki as an artist of status. Possibly his lending more of his time, energy, devotion to the cause of art education than for painting has led to this situation.

Akki was associated with arts faculty of Karnataka university. He was the editor of a work brought out by them. He pleaded that changes ought to take place in

the World of art in conformity with changes that have occurred in political, religious, social spheres which have resulted in change of life style. Quite a number of students of Akki have made name in the World of art and serving the cause of art education. A few prominent names among them are C.N. Patil, A.Y. Kamangar, C.T. Raikar, B.G. Vari, N.S. Shilpi, S.G. Goolannanavar, C.Y. Kamaji, Dr. B.K. Hiremath, R.M. Hadpad, M.G. Vachedmath, S.B. Sunkad, K.V. Shetty, S.K. Hoogar, M.A. Kottur.

Akki had varied interests apart from that of the art world. He was associated with Rotary Club and Scouts and Guides movement. Apart from artists, art teachers and sculptors, persons from the field of music like Basavaraj Mansoor, Sharada Hangal, Indumati Thamankar, Rajeev Purandare, Prof. Pathak were among his friends and admirers.

Akki was a good artist and an art teacher. His brothers, sons have also become artists. He was friendly, witty and clever. He had great affection for his students. He was not conservative and saw to it that his children were moulded after him, to respect human values. He was a devotee of Aurbindo and Mother of Pondichery. He loved nature immensely. In a garden tended by himself, a lot of flowering plants dominated. Akki would stand in the garden and watch flowers of various hues for hours together, unmindful of happenings around him.

He strove a lot for the cause of art education. Except for every primary school having an art teacher, Akki had the pleasure of seeing all other dreams of his turning to realities. Vijaya Kala Mandira, Vijaya

Kala Kendra have gained eminence of university and have become South India's Shantiniketan.

Akki breathed his last on the 31st of March 1994. His name which was a sydnonym for leading light in the worlds of art and art education entered the pages of history. From the realm of sight T.P. Akki has disappeared to the realm of memory.

ಲಲಿತಕಲಾ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಹೊಸ ಪ್ರಕಟನೆಗಳು

ಇಂಪ್ರೆಷನಿಸಂ
ಅ. ಲ. ನರಸಿಂಹನ್ ರೂ. ೧೫

ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೆಶನಿಸಂ
ಟಿ. ಸು. ಕೃಷ್ಣಸೆಟ್ಟಿ ರೂ. ೧೫

ಕೇರಳದ ವರ್ಣ ಚಿತ್ರಲೋಕ
ವೆಂಕಟರಾಜ ಪುಣಿಚಿತ್ತಾಯ
ಪಿ. ಎಸ್. ಪುಣಿಚಿತ್ತಾಯ ರೂ. ೧೦

ಪಿ. ಸುಬ್ಬರಾವ್
ಎಂ. ಎಸ್. ನಂಜುಂಡರಾವ್ ರೂ. ೧೦

ಹೆಚ್. ವೆಂಕಪ್ಪ
ಹೆಚ್. ಎಸ್. ಘಾಟಕ್ ರೂ. ೧೦

ಸಿಂಗಣ್ಣಚಾರ್ಯ
ಜಿ. ವಿ. ಗಣೇಶಯ್ಯ ರೂ. ೧೦

ಎಂ. ಎಸ್. ಚಂದ್ರಶೇಖರ್
ಯು. ಎಸ್. ವೆಂಕಟರಾಮನ್ ರೂ. ೧೦

ಗಂಗರ ಶಿಲ್ಪ ಕಲೆ
ಡಾ॥ ದೇವರ ಕೊಂಡಾರೆಡ್ಡಿ ರೂ. ೫

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಆಧುನಿಕ ಶಿಲ್ಪ ಕಲೆ
ಕೆ.ವಿ. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ರೂ. ೫

ಶಿವಾನಂದ ಪಿ. ಅಕ್ಕಿ
ವಿ. ಟಿ. ಕಾಳೆ ರೂ. ೧೦

ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೃಶ್ಯ ಕಲಾವಿದರು
ಎನ್. ಮರಿಶಾಮಾಚಾರ್ ರೂ. ೧೦

ಶಿಲ್ಪಕಲಾ ಪ್ರಪಂಚ
ಅ. ಲ. ನರಸಿಂಹನ್
ಎನ್. ಮರಿಶಾಮಾಚಾರ್ ರೂ. ೧೦೦

ಮೇಲ್ಕಂಡ ಎಲ್ಲಾ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು
ಪಿ. ಆರ್ ತಿಪ್ಪೇಸ್ವಾಮಿ